

Özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Haftalık

Sayı: 50

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

6-12 Ağustos 2015

Özgür Gelecek'ten

Huzur ve demokrasi...

Merhaba,
Egemenlerin "huzur ve demokrasi"si için başlatılan askeri ve siyasi operasyonlar devam ederken, özgür basın da bu saldırı konseptinden payını almayacağını düşünmek mantıklı olmaz elbette. Basına baskı konusunda tahsilli olan AKP, bu kez de zaman kaybetmeden aralarında yenedemokratgenclik.net ve atikonline.net haber sitelerinin de bulunduğu yüze yakın haber sitesini mahkeme kararıyla kapattı.

Ama teknoloji çağında bu kapatma saldırısı bilginin özgürce yayılması önünde ne kadar engel olabilir ki? Kendilerini korumak için kurdukları bu sistem yine onlara karşı kullanılacak olanaklar verdi bizlere. Eee biz de bu olanakları kullanarak bu yasakları birazcık delik deşik ettik.

Bu sayımızda son bir haftaya sığan ama 16 sayfalık bir gazete-ye sığmayan gelişmeleri okurlarımıza ulaştırmaya çabaladık. "Huzur ve demokrasi"nin içinin bu denli boşaltıldığı bir dönemde gerçek huzur ve demokrasiye ne kadar ihtiyacımız olduğu açık. Bu da bizlerin elinde! Serkeftin!

Gündem

Öze dönüş

S/03

Göğün Yarısı

Ölenlerin adını unutma;
türkülerin, meydanların...

S/07

Pusula

Topyekün saldırıya
topyekün direniş

S/11

"Huzur ve demokrasi" nize daha kaçımızı feda edeceksiniz?

Suruç'un ardından "huzur ve demokrasi" diyerek bu kez Kandil'de savaştan kaçan Kürt köylülerinin kaldığı Zergele Köyü'nü bombalayan TC devleti, biri hamile bir kadın olmak üzere 10 kişiyi katletti.

Barzani ile ortaklaşa düzenlenen bu bombalamalar ve katliamlarla AKP, bir kez daha halkın kanıyla abdest almış, emperyalist ABD ve siyonist İsrail'e

açtığı üslerle Ortadoğu'daki pay kapma yarışında naima durmuştur. Bunun için de "gerekirse evlatları feda edebileceğini" söyleyen Davutoğlu, elbette ki yoksul halkın çocuklarından bahsetmektedir. Keza onların çocukları ya "bedelli" ya "çürüktür".

Ama bu halk buna izin vermeyecek, halkın can bedeli kazanımlarını yok edemeyeceksiniz!

Suruç Katliamı'nda geride kalan oyuncaklara Zergele Köyü'nde katledilen ve evleri yıkılan çocukların oyuncakları da eklendi. Bu ülke bir oyuncak mezarlığına dönüştü!

Sakin ol
ve elini yavaşça
demokratik
alanlarımızdan
çek!

S/08

Barışla ya da
savaşla, aslanan
politik hedeftir

S/09

"Kurbağalidere
zehir değil,
yaşam aksın!"

İstanbul-Kadıköy'de yıllardır ıslah edilmeyen ve kötü kokusuyla ün salan Kurbağalidere üzerine...

S/02

"Meşru
alanlarımızı
savunacağız"

Kocaeli'de bulunan Enpay işçileri sendika baskısına karşı fabrikayı işgal ettiler. İşçilerle görüştük.

S/05

"Çözüm süreci"
hassasiyetini
geride
bırakmıştır
heval!

S/06

Susmayacağız!
Size kadın
düşmanlığı
yaptırma-
yacağız!

S/07

Devlet sansürü
sizi "hakikatten"
korur!

Suruç Katliamı ve operasyon silsilesi sırasında basına da sansür uygulandı, peki ne kadar işe yaradı?

S/13

Ermeni Soykırımı'na Dair Bir Analiz: Partizan Dergisi

H. Merkezi: 1915-1923 yılları arasında bu toprakların kadim halklarından olan, başta Ermeni ulusu olmak üzere, Rum/Pontus ve Süryanilere karşı bir soykırım gerçekleştirildi. Bu insanlık suçu, dönemin siyasal konjonktürü içinde karşılıklı çıkar ilişkileri ve bizzat emperyalist güçlerin rolleri nedeniyle görmezden gelindi ve üzeri örtüldü.

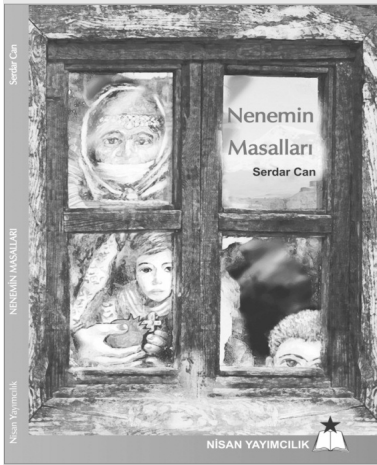
Ermeni Rum/Pontus, Süryani Soykırımı'nın üzerinden 100 yıl geçmiş olmasına karşın bugün Türk hâkim sınıfları, tarihsel bir gerçeklik olarak adı geçen uluslara ve inanç topluluklarına yönelik

gerçekleştirdiği bu soykırım suçunu yeniden ve yeniden üretmektedir. Ermeni Soykırımı'nın 100. yılında Partizan Dergisi soykırımı bir dosya konusu yaparak okurlarına sunuyor. Partizan Dergisi çalışmasını şu şekilde anlatmaktadır: "100. yılında bu coğrafyanın kadim halkları iken katledilen, aşağılanan inkar edilen her türlü soykırımı tabi tutulan Ermeni, Rum, Ezidi ve Asur kökenli Süryani, Nasuri-Yakubi ve Keldani halkaların değerli evlatları Armenak Bakıcıyan, Hrant Dink, Manuel Demir, Levon Emekçiyan ve daha yüzlercesini saygıyla anıyoruz."

İçindekiler

Tarihi Olaylara Devrimci, Komünist Bakış ve Tavrı
Tarihte Ermeniler
Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Ermeni Katliamları;Tehcir ve Soykırım Zinciri
Resmi Türk Tarihi Kurgusunda Ermeni Soykırımı ve İnkırlar
Emperyalist-Kapitalist Dünyanın Soykırım Karşısındaki Tutumu
15 Haziran 1915 Beyazıt Meydanı'nda Ermeni Devrimcilerin Katli Soykırım Nedir?

Bu kitabı okumak istediğinizden emin misiniz?

Soykırımı dair yazılanlar kuşkusuz bu toplumsal hafızanın kimi yanlarını betimlemektedir. Bugün en azından dile getirdiğimiz ve hakkında sokağa çıktığımız, ancak bir zamanlar ismini dahi anamadığımız Ermeni Soykırımı'nın ilk cüretlerinden olan "Nenemin Masalları" isimli kitap Nisan Yayıncılık tarafından tekrar okuyucuları ile buluşturuldu. 1980'de Diyarbakır Cezaevi'nde TKP/ML davasından tutsak olan ve idam hükümlüsü olan Serdar Can tarafından kaleme alınan kitap aynı zamanda katliam ve vahşet ile gündeme gelen Amed zindanlarında yazılması ile de ayrıca önem taşımaktadır.

Soykırımı dair çeşitli yazısal ve resim çalışmaları ile Recep Maraşlı'nın da kitaba dair özel bir çalışması bulunmaktadır. Nenemin Masalları'nı ilk okuyarlardan biri olan Maraşlı, kitabın hazırlık aşamasına kitabın içeriğine uygun bir resim çalışması ile katkı sunuyor.

Birçok yüreği hüzne sürükleyen kitap, acının tarifini çok net biçimde yapıyor. Ermenilerin hissettiği acıyı bilmek için değil hissetmek ve yaşamak için yazılan bu kitabı okumak istediğinizden emin misiniz?

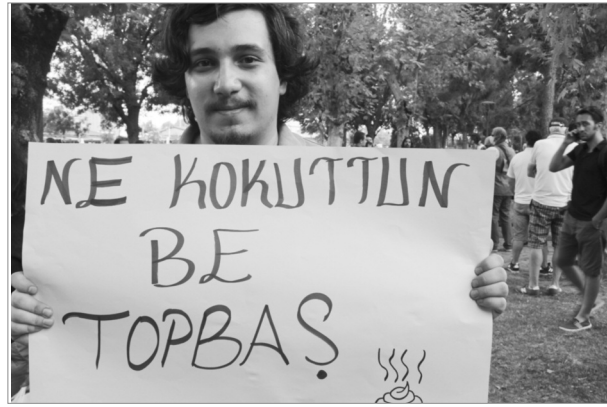
"Kurbağalıdere zehir değil, yaşam aksın!"

Kartal: Yıllardır ıslah çalışmaları bir türlü tamamlanmayan ve her geçen gün siyaha boyanarak köpürmeye başlayan Kurbağalıdere etrafa zehir saçıyor. Buna karşı **Kadıköy Kent Dayanışması** çeşitli eylemler örererek ıslah çalışmalarının başlaması için mücadele başlatmış durumda. Kadıköy Kent Dayanışması adına **Eymen Demircan**, bu mücadelenin uzun bir süredir verildiğini fakat artık derenin biriken gazdan dolayı patlayacak duruma gelmesinin yaşanması çekilmez hale geldiğini ifade ediyor. Demircan, Kurbağalıdere sorununun 30 yıldan fazla süredir sürdüğünü fakat son iki yıla geldiğinde daha da kötüye gittiğini belirtti.

Son iki yıl içerisinde Fikirtepe'de gerçekleşen kentsel dönüşüm ile birlikte derenin yanındaki kanalizasyon borularının kırıldığını belirten Demircan, boruların kırılması ile birlikte lağımın olduğu gibi dereye aktığını ifade etti. Ardından Kurbağalıdere'nin bu hale geldiğini vurgulayan Demircan, "Bugünkü durum Fikirtepe'de yürütülen ranttan dolayı ortaya çıktı. Yalnızca Fikirtepe değil, İstanbul için de geçerli. Çünkü İstanbul'un nüfusu 10 yıl önce daha azdı. Şimdi ise katlanarak artıyor. İstanbul'un yer altı kaynakları, yer altı tekniği kaldırmıyor artık. Çünkü lağım bu nüfusu kaldıracak düzeyde değil" dedi.

"Art niyetle mi yapılıyor?"

Demircan, musluk sularının kirliliğini "İstanbul'un her yerinde sular kokuyor artık. Melen'den gelen su dahi fabrika atıkların

toplandığı bir yer" diyerek açıklıyor. Kurbağalıdere'nin atık su havzası olarak belirlenmiş olmasını ikinci bir atık suyun İstanbul'dan çıkabileceği havza olmamasına bağlayan Demircan, "Ümraniye'den, Üsküdar'dan, Ataşehir'den, Maltepe'den gelen atık su burada toplanarak denize dökülüyor" diyor.

Büyükşehir Belediyesi'nin buradan da rant etmesi halinde usulü yerine getireceğini ifade eden Eymen Demircan, atık suyun denize döküleceği yerde bir biyolojik arıtma tesisi kurmanın önemini açıkladı. Arıtma tesisi yerine atık suların denizle buluştuğu yerde bir otopark ve bir cami yapımının planlandığını dile getiren Demircan, alınmayan her önlemin daha büyük bir felaket getireceğinin altını çizdi.

Kentsel dönüşümle yaşanacak nüfus artışı önemli bir etkisinin olduğunu belirten Eymen Demircan, "Kadıköy'ün nüfusu şimdi 500 ve 600 bin arasındayken Fikirtepe'deki kentsel dönüşümün tamamlanması ile 1 milyona çıkacak" diyor ve "Atık

suyun deniz ile buluştuğu noktada filtre sistemi de bulunmadığı için bu kirlilik açıkça görülüyor. Rant alanı olan Kadıköy'den Marmara Denizi açıkça kirletiliyor!" şeklinde gerçekliği bir kez daha dile getiriyor.

Röportajı yaptığımız esnada Büyükşehir Belediyesi derede ıslah çalışmalarını başlatmış bulunuyordu. Bu durumu "ya art niyetli ya da aptallık!" olarak açıklayan Eymen Demircan, şirketin çözüm olarak dere yatağını değiştirmesini de bu şekilde yorumlamış oldu.

Kurbağalıdere hastalık yayıyor!

Yoğurtçu Parkı'nın hemen yanından geçen Kurbağalıdere'de önceden yüzüldüğünü ve balık tutulduğu söyleyen Demircan, artık bu durumun mümkün olmadığını, suda patlamaların gerçekleştiğini aktararak dünden bugüne Kurbağalıdere'nin geldiği boyutu açıkladı.

Demircan son olarak, "İstanbul Anadolu yakasında bulunan sahillerde yapılan tahlil sonuçlarına göre koli basili oranı Kadıköy'de 7 ayrı yerden alınan örneklerden elde edilen sonuçlara göre oldukça yüksek ve 6 bölgede denize girmek son derece tehlikeli. Tahlil sonuçlarına göre sınır değeri azami 100 olması gereken E.Coli Sayımı Caddebostan plajında 150, Moda Deniz Kulübünde 190, Fenerbahçe Burnunda 1.500, Kalamış Marina'da 2.200, Yoğurtçu Parkı bitiminde ise 3.900" dedi ve durumun geldiği boyutu verilerle belirterek durumun vahametinin ne boyutta olduğunu açıklamış oldu.

Tabii bu plajlardan Caddebostan'ın ayrı bir önemi var çünkü geçen aylarda Büyükşehir Belediyesi tarafından turnike koyularak ücretli hale getirildi. Eymen Demircan bu durumun anlaşılır bir durum olmadığını "Ücretli hale getirilen plaj aslında hastalık saçıyor. Hatta Fenerbahçe Burnu, Kalamış Marina ve Yoğurtçu Parkı'nda denizde hiç olmaması gereken ve bağırsak enfeksiyonlarına neden olan diğer bakteri guruplarının da (Fekal Streptokok) tespit edilmesi, Marmara denizindeki tehlikenin bir başka boyutunu da ortaya çıkarmış oluyor" diyerek ifade etti.

TC devleti, DAİŞ bahanesiyle Kürt hareketine, onunla dayanışma içinde olan devrimci ve demokratlara yönelik gerçekleştirdiği gözaltı ve tutuklama saldırısıyla birlikte, aynı anda DAİŞ mevzilerini bombalıyoruz diyerek, Irak Kürdistanı'nda ve ardından da ülke içinde PKK mevzilerini bombaladı. Bu saldırganlık, var olduğu söylenen ateşkesi fiili olarak bitirdi. PKK de meşru savunma eylemlerine başladı.

Bu saldırılara paralel olarak, ilerici, devrimci ve yurtsever medyanın sansürlenmesi, Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan'ın "çözüm süreci"ne dair yaptığı açıklamalar, başta HDP yöneticileri ve milletvekillerine dair "dokunulmazlık" açıklamaları ve fezleke düzenlemeleri vb. yeni tartışmaları gündeme getirdi. Bu tartışmaların odağında Kaçak Saray'ın "yeniden seçim için darbe yaptığı", meclis iradesini ve dolayısıyla "milli irade"yi hiçe saydığı, ortada bir "sivil cunta" olduğu vb. bulunmaktadır.

Bu türden değerlendirmeler; Türkiye'de devlet gerçeğinden bihaber olmak, "milli iradenin mecliste tecelli ettiği" yanına ortak olmak, faşist partilerin halkı temsil ettiğini düşünmektir. Kaldı ki bugüne kadar Türkiye'de meclisin halk yararına değil, hakim sınıfların çıkarlarına çalıştığı bilinmez değildir. Bu meclis halk için ne zaman çalıştı ki, bundan sonra çalışsın? Eğer bir darbe varsa bu hakim sınıfların kendi içindedir ve bizlerin görevi bu darbeye taraf olmak, hakim sınıfların kendi aralarındaki dalaşa saf tutmak değil, bu çelişkiden halkın çıkarları için yararlanmak olmalıdır.

Gelinen aşamada başını R.T. Erdoğan'ın çektiği hakim sınıf kliğinin, "çözüm süreci"nden umduğunu bulamadığını, 7 Haziran seçimlerinde bırakalım 400 milletvekilini, tek başına hükümet kuracak milletvekili sayısına ulaşamadığını ve bunun birinci dereceden sorumlusu olarak HDP'yi ve Selahattin Demirtaş'ı gördüğü açığa çıkmış durumdadır. Başta R.T. Erdoğan olmak üzere, AKP'lilerin yaptıkları açıklamalar buna işaret etmektedir. Bu nedenle bir yandan koalisyon görüşmeleri yapılırken diğer yandan "yeniden seçim" için hazırlıklara başlanmıştır. Bu amaçla HDP'nin baraj altında bırakılması için çalışmalara hız verilmiş, başta Kürt hareketi olmak üzere, onunla dayanışma içinde olanlara, devrimci ve demokrat hareketlere yönelik faşist saldırı dalgası başlatılmıştır. Böylelikle patron ağa devleti, "yeniden seçim kampanyasını" dışarda esas olarak Irak Kürdistanı'nda PKK alanlarının, tali olarak da Suriye'de göstermelik DAİŞ mevzilerinin bombalanması; içeride de esas olarak Kürt hareketi ve devrimci ve demokratlara, tali olarak da DAİŞ örgütlenmelerine karşı kitlesel gözaltı ve tutuklamalara girişmiş durumdadır.

Hiç kuşkusuz ki R.T. Erdoğan ve temsilcisi olduğu hakim sınıf kliğinin bu hamlesinde, Gezi'yle başlayan ve 7 Haziran seçimlerinde de açıkça ispatlanan yenilgi ve gerilemesinin payı vardır. Tek başına iktidar olamama ve dolayısıyla devlet aygıtının, olası koalisyon hükümetiyle birlikte paylaşılması durumunun or-

taya çıkması, R.T. Erdoğan ve temsil ettiği hakim sınıf kliğinin çıkarlarına uymamaktadır. Bu durum beraberinde R.T. Erdoğan ve temsilcisi olduğu hakim sınıf kliğinin, içeride halka karşı açık faşist saldırganlığa girişmesini, dışarıda başta Suriye olmak üzere izlediği politikanın makyajlanması ve ABD çizgisine sıkı sıkıya sarılmasını getirmiştir.

7 Haziran seçimleri geçici olarak hakim sınıflar arasındaki iktidar dalaşına hareket alanı sağlamış olsa da ortaya çıkan sonuç, özellikle de HDP'nin barajı geçmesi ve mecliste grup kurması, hakim sınıfların yönetememe krizini derinleştirmiştir. Buna Suriye savaşında yazılan "destansı" yenilgiyi de eklemek gerekir. AKP hükümeti, "yeni Osmanlıcılık" hayalleriyle çıktığı yolda, Suriye'de cihatçı katil sürülerini destekleyerek yürüttüğü vekâlet savaşında başarılı olamamış, buna bir de Suriye Kürtlerinin kazandığı mevziler eklenince çareyi, bir yandan ABD'yle anlaşma diğer yandan da en iyi anladığı şey olan faşist saldırganlık ve katletme politikalarında arama başlamıştır. Kuşkusuz ki bunun anlamı Türkiye halkına ve bölgedeki halklara yönelik saldırganlığın azmasıdır.

Faşizm bir tercih değildir!

Seçim sonuçlarıyla birlikte, AKP'nin tek başına hükümet kuramaması, bir koalisyon hükümeti gerçeğinin kendini dayatması beraberinde hakim sınıf temsilcisi partilerin kendi aralarında görürşerek, halka karşı bir savaş hükümeti kurma çalışmalarına başlamalarına neden olmuştur. Bu noktada AKP'nin tek başına hükümet kuramamasının, kendileri ve özellikle de R.T. Erdoğan açısından bir dönüm noktası olduğunun altını çizmek gerekir. Seçim sonuçlarından ortaya çıkan tablo, başta R.T. Erdoğan olmak üzere AKP içinde önemli bir kesim açısından, (gerek geçmişte işlenen suçların düzen içi dahi olsa hesabının sorulması ve gerekse de gelecekte rant ve yağmanın el değiştirmesi ihtimalinin ortaya çıkması), kabul edilemez olarak görülmüştür.

Bu noktada seçim sonrası R.T. Erdoğan merkezli olarak, başta "yeniden seçim" ihtimali tartışmasında olduğu gibi, burjuva siyasete müdahale ve balans

ayarı verme çabalarının olduğu ve bu müdahalelerden kendileri açısından kısmi de olsa sonuç alındığı ortadadır. Ama bunun yetmediği de ortadadır. R.T. Erdoğan ve AKP, 7 Haziran seçimlerinde yaşadığı gerilemeyi bertaraf edebilmek ve kendileri için en uygun çözümü bulmak için halka karşı topyekün bir savaş başlatmıştır. Bu savaşta DAİŞ denilen örgütlenmesi etkili bir araç olarak kullanılmaktadır. DAİŞ'le mücadele adı altında gerçekte Kürt hareketine, devrimcilere yönelik bir saldırı başlatılmıştır. ABD "İŞİD'le mücadele karşılığında" bu operasyona icazet vermiş görünmektedir.

Yaşanan gelişmeleri R.T. Erdoğan'ın kişisel hırsıyla açıklamak ise yeterli değildir. Bu yaşananların bir darbe olarak tanımlanması, hele hele kimi çevreler tarafından K. Marks'ın 18. Brumaire'ne atıfla R.T. Erdoğan ve pratiğini, "Bonapartizm" olarak adlandırmak hiç doğru değildir. Mesele bir kişinin deliliğiyle, çığlınlığıyla, kişisel iktidar hırsıyla açıklanamayacak kadar derindir.

Türkiye'de devlet halka karşı örgütlenmiş bir suç makinesidir. Bu makinenin çalışabilmesi için faşizm gereklidir. Faşizm ülkemizde bir yönetim biçimidir. Tek başına bir kişinin iktidar hırsıyla açıklanamayacak kadar komplike bir yapıdır. Dolayısıyla **TC devletinin halka saldırısı bir tercih değil zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır.** Ülkemizdeki sınıflar mücadelesi, toplumun ve devletin üzerinde yükseldiği zemin, belli başlı çelişkilerin keskinliği, emperyalizm olgusu vb. iktidarın halk için değil de, hakim sınıfların çıkarları doğrultusunda, başta şiddet olmak üzere, çok çeşitli araç ve yöntemler kullanarak, halka saldırısını koşullamaktadır.

Nitekim Kürt sorunu denilen ve Türkiye'nin belli başlı çelişkilerinden biri haline gelmiş olan soruna TC devleti açısından yaklaşım bunu kanıtlamaktadır. "Çözüm Süreci" denilen sürecin gerçekte bir oyalama olduğu, faşizmin fitratında demokrasi olmadığı, dolayısıyla ülkede sistem içinde bir demokratikleşme sağlanmayacağı gerçeği ortadadır. TC devletinin varlığı faşizm üzerine kuruludur. Hastalıklıdır. İlerici, demokratik talepler dahi faşist devlet aygıtının bünyesine

terstir. Bu düzene yönelik en ufak demokratik girişimler dahi birer antibiyotik etkisini gösterir. Nitekim HDP'nin yüzde on barajını aşip, mecliste güçlü bir temsil yaratması düzenin kimyasını bozmuştur.

Dayanışmanın ve devrimci mücadelenin yükseltilmesi zorunluluğu!

Mitingleri ve parti binaları bombalı saldırıya uğrayan, faaliyetçileri katledilen, faşist devlet terörünün her çeşidine maruz kalan HDP'nin, "seni başkan yaptırma-yacağız" meşru sloganıyla yürüttüğü seçim çalışmasından başarıyla çıkmasından, faşist devlet ve onun şu andaki sözcüsü AKP hükümeti müthiş rahatsız olmuştur. Devlet ve hükümet yetkilileri akıllara durgunluk veren şekilde, HDP'yi seçim çalışmalarında "terör" uygulamakla suçlamakta, havuz medyası kin kusmaktadır. Üstelik HDP'yi "terörle arasına mesafe koymamak"la suçlayanlar çok yakın zamana kadar DAİŞ ile arasına mesafe koymayan, aksine bu katiller sürüsüne her türlü desteği vermiş olan bir "siyasi kadro"dan gelmektedir! İşin gerçeği ise ortadadır. Faşist devlet, bugüne kadar sürdürdüğü demokrasi yalanını ve çözüm süreci oyalamasını artık sürdüremez hale gelmişler, "milli birlik ve kardeşlik süreçleri"ni bitirmişler, DAİŞ'e karşı mücadele sözleri eder olmuşlardır. Kısaca özlerine dönmüşler, gerçeğin diliyle konuşmaya, eylemlerini buna göre yapmaya başlamışlardır.

Bu saldırganlık dönüp AKP'yi vuracaktır. Defalarca kez tecrübe edildiği gibi halka yönelik topyekün saldırganlığın sonuç alması imkansızdır. Sanıldığı gibi hedef askeri olarak gerilla güçleri değildir. Faşizm askeri saldırılarıyla gerilla güçlerine zarar verse de, esas olarak hedeflenen legal alanda mücadele yürüten HDP'dir. Devrimci demokrat güçlerin Kürt hareketiyle dayanışmasının önünü kesmektir. Faşist devlet Kürt hareketinin süreç içinde kazandığı mevzileri geriletip elini güçlendirerek kendi çözümünü dayatmaktadır. Bu noktada devrimcilere düşen görev bellidir: Dayanışmayı sürdürmek ve devrimci mücadeleyi yükseltmek!

Erzurum'da inşaat işçilerine ırkçı saldırı

H. Merkezi: Erzurum'un Aşkale ilçesinde TOKİ inşaatında çalışan Kürt işçilere ırkçı saldırı düzenlendi.

Bir işçinin parmağındaki yüzük nedeniyle esnaf ile arasında tartışma başladığı ve tartışmanın büyümesiyle faşist sivillerin saldırısına uğradığı iddia edildi. Saldırı gerçekleşir gerçek-

leşmez işçiler şantiyenin 4. katına çıktı. ırkçı grup şantiye önünde toplanmaya başlamasıyla birlikte sayıları her geçen dakika artıyor.

HDP Erzurum Milletvekili Seher Akçınar Bayar Emniyet Müdürlüğü, Valilik ve İşçileri Bakanlığı ile görüştüğünü ve saldırının sona ermesi için

devreye girmelerini istediğini söyledi.

Gece saatlerinde ırkçı grubun inşaat önünden ayrılmasıyla inşaat işçilerinin şantiyeden çıkarılarak Ağrı, Van ve Diyarbakır'a gönderildiklerini belirten Bayar, inşaat önünden ayrılan grubun Aşkale şehir merkezinin belli başlı yerlerinde yolu

kapatarak eylem yaptığını da kaydetti.

Sendikaya üye oldukları için işten atıldılar!

H. Merkezi: Düzce'de bulunan Venüs Giyim fabrikasında sendikali oldukları için işten atılan ve direnişte olan tekstil işçileri ve TEKSİF temsilcileri, fabrikanın üretim yaptığı İstanbul Mecidiyeköy'deki **George/Walmart Türkiye Ofisi** önünde 28 Temmuz günü eylem yaptı. Eylemde yapılan açıklamada, atılan işçilerin işlerine geri alınması ve toplu sözleşme sürecinin bir an önce başlaması istendi.

İşçiler adına basın açıklaması yapan TEKSİF Örgütlenme Uzmanı **Deniz Sarı**, Venüs Giyim işçilerinin 2013 yılının Temmuz ayında sendikalarına üye oldukları için işten atıldığını ve işten atılan 12 işçiden beşi için TEKSİF tarafından hukuki süreç başlatıldığını kaydetti.

Devam eden mahkeme süreci nedeniyle iş yerinde toplu sözleşme yapılamadığını da sözlerine ekleyen Sarı, George/Walmart Grubu'nun, tedarikçisinde yaşanan emek sömürüsüne sessiz kalmamasını talep etti.

Mısır'da işçi katliamı: 25 işçi can verdi

H. Merkezi: Mısır'da başkent Kahire'ye 35 kilometre uzaklıktaki el-Ubur kentinde, sanayi bölgesinde bulunan bir mobilya fabrikasında (29 Temmuz) gaz tüpü patladı.

Mısır Sağlık Bakanlığı Sözcüsü Hüsam Abdülğaffar, 24 işçinin öldüğü, 22 işçinin de yaralandığı bilgisini verdi.

Patlama sonrası yangını kontrol altına alma çalışmaları uzun süre devam ederken polis, yangının sanayi tüpünün patlaması sonucu meydana geldiğini belirtti. İhmal sonucu yaşanan katliamlar, mobilya fabrikasıyla da sınırlı kalmadı. Ülkenin ikinci büyük şehri İskenderiye'de bir pazarda çıkan yangında da 11 kişi yaşamını yitirdi.

Türkiye işçi sınıfındaki sendikalaşma oranı artıyor

Türkiye'deki işçi sendikalarına yönelik istatistikler yayınlanırken sendikali işçi sayısındaki %11'lik artış dikkat çekti.

2015 yılı Temmuz ayı Türkiye istatistikleri Resmi Gazete'de yayımlandı. İstatistiklerde ilk dikkati çeken ise sendikali işçi sayısındaki %11 artış olmuştur. Artışla beraber Türkiye'deki sendikali işçi sayısı 1.429.056'ya çıkmıştır.

Şunu da vurgulamak gerekir ki önemli bir artış olmasına rağmen Türkiye'deki toplam işçilerin sendikalılık oranına baktığımızda hala %11,21 düzeyinde düşük bir oran karşımıza çıkmaktadır. Türkiye'de resmi rakamlara göre toplamda işçi sayısı 12.744.685'dir. Bunlardan sadece 1.429.056 işçinin sendikali olması ne kadar düşük bir sendikalaşma olduğunu gösteriyor.

Sendikali işçi sayısının az olması, patron tehditleriyle beraber işçiler için işi kaybetme korkusu, işçiler arasında örgütlü hareket etmedeki eksiklik ve de sendikalara olan güvensizliğin sonucudur.

İşçi sendikası sayısı arttı

Bir diğer önemli konu ise sendikali işçilerin artmasıyla birlikte Türkiye'deki işçi sendikası sayısında da bir artış gözlenmiştir. Sendika sayısı %10,96 oranında artarak 162'ye çıkmıştır.

Yeni kurulan sendikaların işkollarına göre dağılımı şöyle olmuştur: Gıda işkolunda 2, Dokuma işkolunda 3, Sağlık ve Sosyal Hizmetler işkolunda 2, Konaklama ve Eğlence işkolunda 3, Savunma ve Güvenlik işkolunda 2 ve Genel İşler işkolunda ise 3 yeni sendika kurulmuştur.

Kurulmuş işçi sendikası sayısı bundan daha fazla olmasına rağmen, istatistiklerde yer alan sendikalar, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na kayıt yaptıranlardır.

Güvenlik iş kolunda çalışan işçilerin çalışma şartlarının zorluğu ve aldıkları düşük maaş nedeniyle sendikalaşma oranında ciddi bir artışın olduğu görülmektedir. Bu bağlamda da DİSK'e bağlı Güvenlik-Sen de ilk kez bu dönemde iş kolu barajını aşan sendikalar arasına girmiştir. İş kolu barajını ilk kez aşan diğer sendikalar ise şu şekildedir: Hak-İş'e

bağlı; Öz İletişim, Öz Toprak, Enerji-İş sendikaları ve bağımsız bir sendika olan Ö.G.K. Sen olmuştur. Böylece işkolunu aşan sendikaların sayısı 49'dan 55'e yükselmiştir.

Sendikali işçilerin, sendikalara göre dağılımı

Sendikali işçilerin, sendika dağılım oranına baktığımızda Türk-İş'in %59'la birlikte birinci sırada olduğu görülmektedir. Türk-İş üye sayısını %2,61 oranında artırmış olmasına rağmen toplam sendikali işçi içindeki oranında bir erime meydana gelmiştir. Bir önceki istatistik döneminde Türk-İş'in payı %66 iken bu oran temmuz istatistiklerinde %59'a düşmüştür.

Şüphesiz Türk-İş'teki bu oran düşüklüğünün en büyük sebebi yakın zamandaki Metal işkolundaki işçilerin direnişleri olmuştur. Patronlarla uzlaşp anlaşılan Türk-İş, işçilerin durumu farketmesinden sonra büyük bir öfkeyle karşılaşmış ve de işçiler sendikadan toplu bir şekilde ayrılmışlardır. Hatta işçiler Türk-İş için gıyabi bir ce-

naze namazı bile düzenlemişlerdir.

İşçilerin bu davranışları, belli bir oranda sendikaya olan güvensizliği artırırken bir yandan da sendikaların kendilerine çeki düzen vermeleri gerektiğini göstermiştir.

İkinci sırada ise, AKP'nin desteğini alan ve AKP'nin çıkarları doğrultusunda hareket eden Hak-İş vardır. Son dönemlerde AKP'nin desteği ile yükselişe geçen Hak-İş üye sayısını %28 artırırken bu oranla birlikte toplamda sendikali işçi sayısının %27'si bu sendikada örgütlü hale gelmiştir.

Üçüncü sırada ise DİSK bulunmaktadır. DİSK'in son 11 aylık döneminde üye sayısı %16,9 oranında artmıştır. Bir önceki dönemde %9,46 olan üye sayısı %10'a yükselmiştir.

Sendikali işçi sayısındaki bu artışlarla beraber hala işçilerin sendikalaşma oranı düşüktür. Sendikalar, işçilerin sistem içerisindeki belli hakları kazanmaları açısından önemlidir. Lenin yoldaşın dediği gibi "en gerici sendikalarda bile örgütlenerek" işçi sınıfını devrimci savaşa katmalıyız.

2015 yılı Temmuz ayı Türkiye istatistikleri Resmi Gazete'de yayımlandı. İstatistiklerde ilk dikkati çeken ise sendikali işçi sayısındaki %11 artış olmuştur. Artışla beraber Türkiye'deki sendikali işçi sayısı 1.429.056'ya çıkmıştır.

Enpay işçileri: “Meşru alanlarımızı savunacağız”

“Hakkımız olanı istedik diye bunlar bize reva görülüyor. Ve biz kötü bir şey yapmışız gibi davranarak meşruluğumuzu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Biz hakkımızı istiyoruz. Sendika seçme özgürlüğünü kullanmak istiyoruz.”

Kocaeli: Kocaeli’de bulunan Enpay fabrikası işçilerinin yaşadığı ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, meslek hastalıkları, kötü yemekler, yetersiz servisler vb. nedeniyle Türk Metal’den istifa ederek Birleşik Metal-İş’e geçti. Bu nedenle Enpay patronu 22 işçiyi işten attı. İşçiler de üretimi durdurup, fabrikayı işgal ederek direnişe geçti. Direnişe geçen işçilere patronun talebi üzerine polis 26 Temmuz’da saldırdı. Saldırı sonrası 5 işçiyi ve sendika yöneticisi yaka paça gözaltına alınmıştı. Bu polis-patron işbirliği çok yakın bir zamanda Arçelik LG fabrikasında da yaşanmıştı.

“Meşru alanlarımıza saldırıyorlar”

Çalışma koşullarının çekilmez boyuta gelmesi ile sendika seçme haklarını kullanmak isteyen Enpay işçilerinden **Cemil Veral** “Meşru alanlarımıza saldırarak bizleri hiçleştirmeye çalışıyorlar” diyor ve durumu şöyle açıklıyor: “Görüşmeye çağrıldık. Ve bizlere ‘çalışmak istiyor musunuz’ denildi? Biz de istediğimizi ifade ettik, ama işten atılan arkadaşlarımızın işe alınması ile birlikte çalışmaya başlayacağımızı belirttik. Tabii işçiler üzerine kurulan baskıdan dolayı bazı ar-

kadaşlarımız geri adım atarak işe geri döndü. Bununla birlikte ‘Yaptığım hareketten dolayı özür dilerim. Pişmanım’ yazılı bir kağıt imzalatılarak işçiler üzerindeki baskıyı daha da artırmaya çalıştı patronlar. Bunlar insanlık onurunu rencide eden şeyler. Hakkımız olanı istedik diye bunlar bize reva görülüyor. Ve biz kötü bir şey yapmışız gibi davranarak meşruluğumuzu ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Biz hakkımızı istiyoruz. Sendika seçme özgürlüğünü kullanmak istiyoruz.”

“Adamın varsa!”

Patron/sendika işbirliği ile yaşadıkları sorunların katmerleşerek arttığı belirten bir başka Enpay işçisi **Cemil Cüce**, “Bir sendika servis sorununu bile çözemez mi? Servisler eski, sürekli sorun yaşıyoruz. Arslanbey-Köseköy hattında servis yok. Arkadaşlarımız kendi olanakları ile fabrikaya geliyor. Kimisine yol parası veriliyor, kimisine verilmiyor. Adamın varsa alıyorsun yol parasını” diyerek durumu açıklıyor. Bununla birlikte patronların kendi yasalarına dahi uymayarak kendi kararlarını çiğnediklerini belirten Cüce, “Yasada bir işveren işçileri arasında ayrımcılık yapamaz. Ya hepsini işten çıkartacak ya da hepsini işe geri alacak. Ama adam yasaları dinlemiyor ve elinden gelen her şeyi yapıyor. Para bende, güç bende diyor” dedi ve patronun anlayışını “Yasalar ne kesecek, para cezası mı? Para da bende” sözleriyle özetledi.

Cemil Cüce “Yemek kötü, ‘aç kalıyoruz’ diyorsun, ‘idare edin’ diyorlar. En temel haklarımıza göz diktikleri için direnişe geçtik, 2 bin veya 3 bin lira maaş verilmedi diye değil. Duş dahi alacak yerimiz yoktu. Onu bırakalım elimizi yüzümüzü yıkayacak bir yerimiz dahi yoktu.

Bunlar düzeltilseydi onlara dahi razı gelirdik” diyerek kölece çalışma koşullarının geldiği boyutu açıklıyor.

Yaşadıkları sorunları çözmek için fabrika temsilciliğinin önemli olduğunu anlatan Cüce öfkelenerek “kimi kime şikayet edeceksin ki” diye iç çekerken “Temsilciler seçimle gelsin dedik. Atanarak geldi. Hem de patronun yeğeni! Bu durumda kiminle neyi konuşacağız ki! Zaten amaçları da böyle yaparak kimse-nin kendilerine yaklaşmamasını sağlamak ve yaptılar da. Türkiye’deki seçim sistemi de böyle değil mi? Milletvekilini biz mi seçiyoruz? Hayır. Atadıklarını seçiyoruz. Mecburiyetten” dedi.

“Bu kadar da netiz!”

Cemil Veral direnişte 80 kişinin olduğunu belirterek kendi çalıştığı bölümde vardiya çalışmanın kalktığını içerde çalışan sadece 20 kişinin kaldığını ve bunların da 8/6 çalıştırıldığını, buldukları bölümde üretimin düştüğünü ve şimdiye kadar 14 milyondan fazla bir zararın yaşandığını ifade etti. “Şu anda kalifiyeli elemanların hepsi direnişte. İçeride makine çalıştıramıyorlar. Vardiya kuramıyorlar. Yani Kocaeli’nin iş imkanları da belli. Hiç birimizin boşa kalacak korkusu da yok. Örneğin bir abimiz var 40 yaşının üstünde. İlkokul mezunu. Üç çocuğu var. Evi kira ve ben arkadaşlarıma sırtımı dönmem işe girmem diyor. Düşünün ki bu kadar da netiz!”

Veral, Enpay’da kazanım elde ettikleri takdirde diğer metal fabrikalarında yaşanacak durumu da şöyle ifade etti: “Türk Metal burayı kaybederse her yeri kaybedecek yani bundan sonrası gelecek. Ford, Reno vb. Türk Metal’in temsil ettiği fabrikalar bizden cesaret alıp ‘bu iş burada oldu’ diyerek bundan sonrası gelecek diye hareket edeceklerdir.”

CHP’li Çankaya Belediyesi’nin taşeronla imtihanı

H. Merkezi: Ankara-Çankaya Belediyesi’nde çalışan 90’ın üzerinde Nakliyat-İş üyesi taşeron işçi belediyenin şirketle imzaladığı anlaşma nedeniyle işten atıldı. İşçiler, işten atılmalarına karşı 1 Ağustos itibarıyla işyeri önünde bekliyor.

Çankaya Belediyesi’nin taşeron şirketlerinden Norm Altaş’la imzaladığı son sözleşmede 670 olan işçi sayısı

520’ye düşürüldü. Bu nedenle de işçilerden 90’ı işten çıkarıldı. İşten çıkarılan işçiler de buna karşı vardiya toplantıları gerçekleştirdi. Toplantılarda, işyerine gelen işçilere işten çıkarılma belgesi imzalatılmasına karşı işyerini saat 22.00’a kadar terk etmeme kararı çıkarken 3 Ağustos Pazartesi eylem süreci başlayacak.

90’ın üzerinde işçi işten çıkarılırken

bu sayının artacağı da bekleniyor. Yeni sözleşmeye göre toplamda 150 işçinin işten çıkarılması bekleniyor.

İşçiler, CHP’li Alper Taşdelen’in yerel seçimlerde kampanyasına taşeronla karşı mücadeleyi dahil etmesinin ardından işten çıkarmaların yaşanmasına tepkili olduklarını ve işe iade edilene kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

SF Deri’den direnen işçiye 600 bin TL’lik dava!

H. Merkezi: 125 gündür direnen SF Deri işçilerine tazminat davası açıldı. 600 bin TL’lik davaya tepki gösteren IndustriAll Küresel Sendika “SF Deri’de işçi haklarının ihlal edilmesinden Mulberry de sorumlu” diyerek, SF Deri’nin iş yaptığı ünlü marka Mulberry’i de işçilerin haklarına saygı gösterme çağrısı yaptı.

Ege Serbest Bölgesi’nde faaliyet gösteren SF Deri’de 14 işçi Deriteks’e üye oldukları için işten çıkarıldıklarından bu yana, 125 gündür direnişler.

Bu süre zarfında patron tarafından “Burayı kapatınız, yenisini açarız, yaptığımızla kalırsınız, aklınızı başınıza devşirin” denilerek tehdit edildiler. Üzerinde “Mulberry! Atılan işçileri geri al, sendika hakkına saygı göster” yazılı pankartlarına mahkeme kararıyla el konuldu. İşçilerin eylemleri ile ilgili internet sitelerinde yayımlanan haberlere erişim yasağı getirildi. Mahkeme ise patronek yana tavırını koruyarak eylemde kullanılan pankartın iadesini reddetti.

SF Leather’ın markayla imzaladığı ticari anlaşmaları bozmaya çalışma ve bu amaçla SF Leather’ı zarara uğrattıkları iddiasıyla markalara çağrıda bulunan işçilere ve sendikaya toplam 600.000 TL (220.000 USD) tazminat istemiyle dava açtı.

SF Deri işçileri bu duruma “Bize ne kadar maaş veriyordun da 600.000 TL tazminat istiyorsun” diyerek tepki gösterdiler.

Tarım işçileri yollarda katledilmeye devam ediyor!

H. Merkezi: Her gün, her vakit yeni bir işçi katliamıyla uyanılan Türkiye’de özellikle bu mevsimde yoğun bir şekilde tarım işçileri yollarda katlediliyor. Son olarak Eskişehir’in Çifteler ilçesinde tarım işçilerini taşıyan midibüs direksiyon hakimiyetinin kaybedilmesiyle beraber buğday tarlasındaki toprak tımseğe çarparak takla attı.

Katliamda midibüsün sürücüsü Mehmet Gezen, tarım işçileri Selbi Taşpınar ve Muradiye Asal hayatını kaybetti.

3’ü ağır olmak üzere 30 tarım işçisi de yaralanırken yaralılar Çifteler Devlet Hastanesi, Eskişehir Devlet Hastanesi ve Yunus Emre Hastanelerine tedavi altına alındı.

Gerillalardan kimlik kontrolü

H. Merkezi: 28 Temmuz günü 15.00–19.30 saatleri arasında Dersim’in Xozat yolları arasında bulunan Armen ile Çılga köyleri arasındaki yol güzergahı **TKP/ML**’ye bağlı **TİKKO** ve **HPG** gerillaları tarafından kapatılarak kimlik kontrolleri yapıldı.

ANF’de yayımlanan habere göre bir açıklama yapan HPG BİM, Dersim’de TİKKO gerillaları ile birlikte yol kapatma ve kimlik kontrolü eylemi gerçekleştirdiklerini açıkladı. “28 Temmuz günü saat 15.00–19.30 arasında Dersim–Hozat yolları arasında bulunan Armen ile Çılga köyleri arasında yol gerillalarımız ile TİKKO gerillaları tarafından kapatılıp kimlik kontrolleri yapılmıştır” diyen HPG’nin açıklamasında eyleme dair verilen bilgi şu şekilde:

“Burada Türk ordusuna ait 2 araç yakılmıştır. Bunun üzerine saat 19.30’da işgalci TC ordusuna ait Kobra tipi helikopterle Dargeyik, Ermen ve Kata yamaçlarını taramıştır. Gerillalarımız da ağır silahlarla Kobraları etkili bir şekilde vurmuştur. Kobra tipi helikopterler saat 20.00’de geri çekilmişlerdir. Kobraların araziye vurması sonucu yangın başlamıştır. Gerçekleşen hareketlilik sonrasında insan-sız hava araçları gece saat 01.00’e kadar keşif uçuşları gerçekleştirmiştir.”

“Saldırıyı nefretle kınıyoruz”

H. Merkezi: Elimize e-posta yoluyla ulaştığımız habere göre **TKP/ML-TİKKO Ortadoğu Parti Komitesi** tarafından 24 Temmuz tarihinde medya savunma alanlarına yönelik Türk savaş uçakları tarafından gerçekleştirilen saldırıya ilişkin açıklama yapıldı.

“Yıllardır kan ve emek üzerine inşa edilen, varlığı büyük bedeller ödenerek korunan medya savunma alanları, özgürlüğün alanlarıdır...” diyen Ortadoğu Parti Komitesi açıklamada şunların altını çizdi: “Özgürlük tutkunu Kürt halkının ve onun direngen savaşçıların yanında olduğumuzu bir kez daha yineliyoruz. Bir kez daha ilan ediyor ve haykırıyoruz; Hiç bir saldırganlık, özgürlük düşüncesini tutsak alamayacak ve yürüyüşünü durduramayacaktır...”

“Saldırıyı nefretle kınıyoruz” diyen Ortadoğu Parti Komitesi, “Türk savaş uçakları tarafından katledilen HPG komuta üyesi komutan **Önder Arslan**, Komutan **Şervan Varto**, **Zafer Gever**, **Dijwar Pasur** ve **Argeş Kıcı** yoldaşlar ölümsüzdür. Anılarını, mücadelelerini yaşatma sözünü veriyoruz. Medya savunma alanları özgürlük alanlarıdır, hiçbir barbar saldırganlık onun özgürlük iradesini ve kararlılığını kıramayacaktır” vurgusu yaptı.

“Çözüm süreci” hassasiyetini geride bırakmıştır heval!

Çıkarlarına göre “çözüm süreci”ni evirip çeviren TC devleti süreçte yaptığı politik hesaplarla bir dil tutturmaktadır. “Çözüm süreci”yle Kürt halkını oyalayan ve kandıran AKP ve onun dümenindeki Erdoğan “artık kardeş kanı akmıyor” naralarıyla seçim arenasında boy gösterirken şimdilerde savaş ve katliam propagandaları ile erken seçimlere yatırım yapmaktadır.

HDP’nin barajı aşmasına ihtimal vermeyen TC devleti, barajların yıkılmasıyla tekçi zihniyetini hayata geçiremediği için süreci kendi saldırıları ve politikalarıyla sona erdirdi.

İç politikada “kardeş kanı akıyor” diyerek “silahların sustuğunu” iddia eden TC devleti, dış politikada ise Kobanê ve Rojava’da DAİŞ çetesine karşı mücadele eden halkın yok edilmesi için elinden gelen maddi ve manevi desteği sağladı. Rojava’da Kürt ulusunun demokratik kazanımlarına tahammül edemeyen R.T.Erdoğan “Suriye’nin kuzeyinde, güneyimizde bir devlet kurulmasına asla müsaade etmeyeceğiz.” (27 Haziran Hürriyet gazetesini) sözleriyle asıl rahatsızlık konusunu açık etmiştir.

TC’nin dış politikası aslında iç politikasının yansımasıdır. Gelenen aşamadaki tablo ise tam da TC’nin içi dışına çıkmış politikalarını yansıtmaktadır. O nedenledir ki bu sözlerle TC, bir taraftan da Suroç’ta Kobanê’nin inşası için yola çıkan SGDF’lilere yönelik gerçekleştirilen katliam saldırısının, T.Kürdistanı’nda başlatılan orman yangınlarının, DAİŞ adı altında gerçekleştirilen siyasi soykırımın ve HDP’nin kapatılacağı mesajlarını vermiş oldu.

Çözüm süreci hiç başlamadı ki bitsin(!)

Dil, din, ırk, mezhep ve kimlik gibi ayrımlarla kutuplaştırma taktiği izleyen TC, olmazsa olmazı olan şovenizme sarılarak süreçte bekasını sağlamaya çalışıyor. Başından bu yana imtiyazları doğrultusunda ilerlettiği süreçte, Rojava’nın ilanı ve bu ilana yaklaşımı ile (DAİŞ ve türevlerinin bölgeye sevk edilmesi, Kobanê düştü düşecek açıklamaları) niyetini açıktan ilan etmiştir. TC devletinin iç ve dış tüm politikaları elinde patlayınca “çözüm süreci” de yalan oldu!

Havadan ve karadan devrimci avı!

İktidarını pekiştirmek için başkanlık sistemine sarılan ve seçimlerde almış olduğu yenilgi ile bu hayalleri sarsılan

AKP, hayallerinin peşinden halen koşuyor ve çözümü Kürt halkına saldırmakta ve sonrasında yapılacak olan erken seçimlere hazırlık yapmakta buluyor.

Bütün ülkeler DAİŞ’i terör listesine alırken TC, bırakalım terör örgütü listesine almayı terör örgütü demeye dahi yaklaşmadı. Ne hikmetse tam da koalisyon görüşmelerinin/pazarlıklarının yapıldığı bir süreçte DAİŞ terör örgütü ilan edildi ve havadan-karadan operasyon furyası başlatıldı. DAİŞ bahaneli operasyonları kapsamında devrimcileri

katleden ve gözaltına alan devlet, gözaltına alınan çete üyeleri el pençe divan karşılımlarla karakollarda misafir edildi.

Zorun karşısında zor her daim meşrudur!

Egemenler cephesinde sürekliliğini koruyan baskı, zulüm, katliam ve asimilasyon politikaları, ezilenler cephesinde de bir kalkışmanın ve zorun manifesto-sunu ortaya koymaktadır.

Özellikle Suroç katliamının ardından TC’nin saldırganlığına karşı HPG’nin misilleme eylemleri bahsini ettiğimiz halk kitlelerinin öfkesinin dış vurumudur. Bu dışı vurum hali politik ve devrimcidir. Ancak ne var ki TC devletinin katliamlarına karşı hümanizm sancağına sarılmak ve halen AKP ile müzakere masalarının tartışılır ve öngörülür olması uğruna yaşananları MİT’e havale etmek kabul edilebilir değildir. Bu mesele her şeyden önce devrimci bir eylemin MİT’e havale edilerek devrimci dinamiklerin hiç sayılmasından öteye gitmez.

Zorun yasalarının ve geçerliliğinin görünür olduğu bu süreçte bu yasa ve ilkelere sarılmak halk kitlelerinin nihai kurtuluş sancağını göstermektedir. Ancak ne var ki bunları halen belli imtiyazlar uğruna reddetmek reformizmin bulanık sularında yüzmekten başka bir anlam taşımıyor. Bir yandan devrimci eylemlerle devlete yöneltilen namlular, bir yandan da sürecin hassasiyeti adı altında bu namluların meşruluğunun reddi kendi ayağına sıkarak devrimci dinamikleri felç etmektedir. Son olarak “Silahlı mücadele tarihi misyonunu ona tarihi misyon yükleyen koşulların ortadan kalkmasıyla tamamlayacaktır. Bu maddi koşulların değişmesini, “güneş nasıl olsa doğacak” diyenler değil “Güneşe akın var, güneşin zaptı yakın” diyenler sağlayacaktır.” (Partizan/Sayı 85/sayfa 166)

Evlerde, sokaklarda infazlar devam ediyor!

Suroç katliamının ardından DAİŞ bahaneli başlatılan “İç Güvenlik Operasyonları” devam ediyor. DAİŞ çetelerini karakol kapılarında el pençe divan karşılayan ve karakollarda misafir eden TC devrimcileri evlerinde infaz etmeye devam ediyor. Günay Özarslan’ın evinde infaz edilmesi ile başlayan katliam operasyonları devam ediyor.

Ağrı’da 3 kişi infaz edildi

Ağrı’nın Sıtkıye Mahallesi’ni ablukaya alan yüzlerce özel hareket timi ve sivil polis, bir eve baskın düzenledi. Mahal-

leye giriş ve çıkışlara izin vermeyen polisler, evdekilere ateş açarken silah sesleri uzun bir süre susmadı. Baskın sonucu infaz edilen kişilerin Ağrı Diyarın nüfusuna kayıtlı **Sezai Yaşar** (26), kardeşi **Ahmet Yaşar** ve **Mirzettin Görtürk** olduğu öğrenildi.

Sokağa çıkana değil evin önüne çıkana da ölüm

Mersin’in Akdeniz ilçesi Şevket Sümer Mahallesi’nde, Suroç’taki katliamını ve TC’nin operasyonlarını protesto eden kitleye saldıran polis, eylemcileri kova-

ladığı sokakta evinin önünde duran Bülent Ecevit Güngör’ü gaz fişeği ile baskından vurarak katletti.

El ve ayakları kelepçeli infaz

30 Temmuz günü Şırnak’ın Cizre ilçesinde özel hareket polisleri tarafından ölü kesilen bir araçtan çıkan dört kişi polisin saldırısına uğradı. Polisin saldırısından kaçan 4 kişiye polis uzun namlulu silahlarla ateş açtı. Saldırıda yaralanan 17 yaşındaki Hasan Nesre polisler tarafından elleri ve ayaklar bağlanarak ölüme terk edildi. Halkın hastaneye götürmesini de engelleyen polisler kitlenin gözü önünde Nesre’yi katletti.

Susmayacağız!

Size kadın düşmanlığı yaptırmayacağız!

Oldu canım! Susalım da ortalık sizin gibi kadın düşmanlarına kalsın, öyle mi!? Susalım da siz bombalarla, katliamlarla, provokasyonlarla, gözaltı ve tutuklama terörü ile rahat rahat saldırın! Susalım da bazı anneler, kızlarını bombalarınızdan geriye ancak tırnaklarından teşhis edebilir hale gelsinler! Susalım da siz Suriye’de kanlı çetelere tırlarla yardım taşıyın, bu katil-tecavüzcü sürüsünü besleyin, eğitin, donatın!

Susalım da erkekler rahat rahat konuşsun, değil mi? Susalım da kadınların ne yaşam alanı kalsın ne yaşam hakkı... Ne emeğimiz görünsün ne alınterimiz ne de sokakta, fabrikada, alanlarda kendimiz... Susalım da kadın ve LGBTİ katillerine, nefret suçlularına, istismarcılara gönül rahatlığıyla ödül vermeye devam edin!

Alayı kadın düşmanı, alayı tahsilli!

Öfkemize neden AKP’li koda-man Bülent Arınç’ın açıklaması... Suruç Katliamı ve sonrasında yaşamını yitirenler için gerçekleştirilen olağanüstü meclis toplantısında HDP Amed Milletvekili Nursel Aydoğan’a “Hanımefendi sus! Bir kadın olarak sus!” deme cesaretinde

bulunan Arınç, kadına olan tahammülsüzlüğünün dışarıya bu kadar açık yansımaya engel olamamış anlaşılabilir!

Ama Arınç açısından bu tahammülsüzlük yeni değil ki! Daha önce de kadınların kahkahalarına laf eden bu tahsilli kadın düşmanı “koca çınar”, “Haya meselesi çok önemlidir. Yüzüne baktığın zaman yüzü kızarıyorsa haya güzeldir. Kadında olsa daha da güzeldir. (...) Kadın ise o da iffetli olacak. Mahrem- namahrem bilecek. Herkesin içerisinde kahkaha atmayacak. Bütün hareketlerinde cazibedar olmayacak, iffetini koruyacaksınız” demişti.

Gerçi kadın düşmanlığı konusunda hangi AKP’li tahsilli değil ki?! Bunların alayı kadın düşmanı!

Susmadık, susmuyoruz, susmayacağız!

Arınç, Nursel Aydoğan’dan nefret mi ediyor?

Evet ama sadece Nursel’den değil. Arınç, gülen, kahkaha atan ve en acısı yaşayan ve yaşamayı seven kadından nefret ediyor. Arınç konuşan kadından nefret ediyor. Arınç, hem meclise girmiş hem de konuşan kadından nefret ediyor. Arınç, hem muhalif hem meclise girmiş

hem de konuşan kadından nefret ediyor! (Sanki biz ona bayılıyoruz!) Çünkü ona göre kadın, evinde, dört duvar arasında kalmalı. Kendisine yönelen her saldırıya, düşmanlığa boyun eğmeli, itaat etmeli... Hadi diyelim, ezkaza meclise girdi; o zaman da haddini bilmeli, erkeklerin kavgasına girmemeli! Mekan (meclis), her ne kadar kadınlara 3-5 sandalye ayrılmış olsa da esasta erkeklerin mekanı ve HDP’lilere saldırıyorsa onu da HDP’li erkeklerle yapmalılar! Kadınlar da kim oluyor da araya giriyorlar!?

Bu yüzden onlar, kendisinde hiç olmamasına rağmen kadınlara “Bir kadın olarak sus” diye akıl verebiliyor. “Kadın olmak” onun gözünde tam olarak bu...

Susmakla hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimizi biliyoruz. Yok öyle yağma! Susmadık, susmuyoruz ve inatla susmayacağız! Hem de kadın olarak susmaya- cağız! Reyhaneh nasıl susmadıysa, Özgecan nasıl susmuyorsa, Aysun’un çılgılığı nasıl kulaklarımızdaysa; Arın, Ece, Büşra ve diğerleri susmayı değil mücadeleyi seçerek susmayacaklarını haykırıyorlarsa bundan sonra da kadınlar aynı şekilde isyanda olacaklar... Onlara söz verdik, size kadın düşmanlığı yaptırmayacağız!

Göğün yarısı

Ölenlerin adını unutma; türkülerin, meydanların...

Sen yıkıldın altında göğün/yandın küçük bir pervane gibi/(...)Kim götürdü bakışından ışığı, kim aldı gözle-rinden onu?/(...)Kimler uyandırdı içindeki kötü kırık türkülerini?/Ölenlerin adını unutma; türkülerin, meydanların/Ah, bırakmasın onlar seni...*

Nereye uçar turnalar? Nereye bırakıp omuzlarımızı o ağır yükü, acıyı ve öfkeyi... Her birini kadın özgürlük mücadelesinin yarattığı; yaratıcı 11 kadını uğurladık daha geçtiğimiz günlerde: **Hatice Ezgi Sadet**, Nazlı Akyürek, **Nuray Koçan**, Ece Dinç, **Ferdane Kılıç**, Nazegül Boyraz, **Büşra Mete**, Ayda Ezgi Şalıcı, **Duygu Tuna**, Polen Ünlü... 20 Temmuz tarihinde 10’u kadın 31 devrimciyi aramızdan alan ve ölümsüzleştiren Pirsûs katliamının içimizde açtığı o derin yara, o derin yarık hala kanamaya devam ediyor.

Bu katliam kadın mücadelesinin de önemli bir kaybı olarak tarihe geçmiştir. 2 sebepten...

İlki; burada yaşamını yitiren 10 kadın devrimcinin her biri mücadele yaşamalarında kadın mücadelesinin aktif birer öznesi olan kadınlardı. *Ezgi, Ece, Büşra, Nazlı, Nuray, Polen, Ayda*... Bu genç kadınlar hem Sosyalist Kadın Meclisleri (SKM)’nde faaliyet yürüten kadınlardı hem de HDP gençlik ve kadın meclislerinin kurucu ve üyeleriydiler. İstanbul’da devrimcilerle iç içe yaşayan *Nazegül*, çocuklarının devrimcilerle ilişkilenmesinin ardından kendisi de bu mücadele içinde yer almış, Kobanê’nin yeniden inşası için elinden geleni yapan yürekli bir kadındı. *Ferdane* ve SKM’li *Duygu* ise HDP’nin hem yöneticileri hem de siyasetin aktif kadınlarıydılar.

İkinci neden ise; katliamın gerçekleştiği anda katledilen devrimcilerin tüm yürek ve bilinçleri ile attıkları slogandır: “**Arin’den Sibel’e, yürüyoruz zafere!**” diyordu kadınlar tüm güçleri ile... Yarım bırakılmak istenen slogan buydu. Kadın düşmanlığında tahsil yapmış AKP’nin; taciz-tecavüzcü, katil sürüsü DAİŞ’in en büyük korkusu olan kadınların bu sloganını bombalarla, katliamlarla kesmek istediler.

Bu iki neden, Suruç Katliamı’nı kadın mücadelesi açısından da unutulmaz kılmaktadır. Çünkü DAİŞ ve AKP’nin dümeninde olduğu, TC’nin hakim olduğu topraklarda; bu coğrafyada kadın olmak, kadın bilincine sahip olmak ve en önemlisi kadının özgürlük mücadelesinin saflarında yer almak o denli zor ve o denli yaşamsal ve o denli onurlu ki... Bu yüzden her bir devrimci kadın, devrim ve demokrasi mücadelesinin vazgeçilmez bir parçasıdır.

Arin’den Sibel’e, İvana’ya; Meral’den Suzan’a, Çiğdem’den Beşler’e... Erkek egemen sömürücü düzene karşı mücadelenin her safında yerini alan, savaşan kadınların; barış, özgürlük, demokrasi, eşitlik için savaşan kadınların sloganlarının sürdürücüsüdür *Ezgi, Ece, Büşra, Nazlı, Nuray, Polen, Ayda, Nazegül, Ferdane ve Duygu*... Bakışlarındaki ışığı çalmaya çalışan halk düşmanlarına ve içimizdeki kırık, kötü türkülerini uyandıranlara inat; onların adını, türküsünü, mücadele meydanlarını unutmayacağız! O slogan yarım kalmayacak, bizim dilimizden hiç düşmeyecek! Sizleri özgürlük ve kurtuluş mücadelemizde yaşatacağız!

* *Hüsnü Arkan’ın Nereye Uçar Turnalar? İsimli ezgisinin bu sözleri, patlamada ölümsüzleşen Nuray Koçan’ın sosyal medyadaki son paylaşımıydı.*

Erkek egemenliğin savaş politikasına kadınlar geçit vermiyor

İzmir/İstanbul: Suruç katliamı ile artırılan savaş konseptine karşı 1 Ağustos günü **Barış İçin Kadın Girişimi** 10’u aşkın ilde sokaklara çıktı.

İstanbul: Galatasaray Lisesi Bülent Arınç’ın ‘kadın olarak sus’ açıklamasına karşı tepki gösteren HDP’li milletvekillerinin de aralarında olduğu kadınlar “Susmayacağız, savaşa izin

vermeyeceğiz” şiarı ile tencere, tef, davul ve zılgılarıyla buluştular. Basın açıklaması önce Kürtçe sonra Türkçe okundu. Açıklamanın ardından kadınlar zılgıt ve alkışlar eşliğinde eylemi sonlandırdı.

İzmir: Alsancak ÖSYM önünde toplanan kadınlar **Barış İçin Kadın Girişimi** pankartı ile yürüyüşe geçti. Sloganlarla

eylemi sürdüren kadınlar, tencere-tava ve çeşitli enstrümanları çalmayı da ihmal etmediler. Kadınlar, Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişi önüne yürüyerek, burada açıklama gerçekleştirdi. Ardından kadınlar katledilen 31 genç devrimci için 31 dakika oturma eylemi yaptı. Savaşı protesto eden şiirler, türkü ve ağıtlar okundu.

Kadın tutsaklardan Suruç için mesaj

H. Merkezi: TKP/ML dava tutsağı kadınlar adına Suruç Katliamı’na ilişkin bir açıklama yapıldı. Katliam saldırısının ezilenlerin kazanımına ve ortak mücadelesine dönük olduğunu

söyleyen tutsaklar, “Biz TKP/ML dava tutsakları kadınlar olarak **Nazegül, Ferdane, Hatice, Ezgi, Duygu, Aydan, Nazlı, Nuray, Polen ve Büşra** başta olmak üzere, 31 gencimizin

anılarını yaşatıp mücadelelerini büyüteceğimizin ve hesaplarını soracağımızın sözünü veriyoruz” dediler. Tutsaklar; ailelere, ESP ve SGDF’ye başsağlığı dilediler.

Sakin ol ve elini yavaşça demokratik alanlarımızdan çek!

AKP'nin seçimlerden istediğini elde edemediği takdirde muhalif her kesime yönelik saldırılarını daha kapsamlı hale getireceğini 7 Haziran Genel Seçimleri öncesinde gazetemizde yer alan makalelerde çokça belirtmiştik. Beklenen oldu; 20 Temmuz günü TC-DAİŞ işbirliğinde Suruç'ta gerçekleştirilen katliamda 31 devrimcinin ölümsüzleşmesinin hemen ardından 24 Temmuz günü sözde DAİŞ, özde ise devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere yönelik başlatılan operasyonlarla muhalif her kesime yönelik aleni bir şekilde siyasi kırıma girişildi. Bu kırım, Suruç Katliamı'nı protesto eylemlerinde polislin saldırıları ile birçok kişinin öldürülmesi ile de devam etti.

Devletin baskı ve infaz politikalarını bu kadar açık bir biçimde uyguladığı bu süreçte pek çok çevre, yaratılan bu kaos ortamını erken seçimlere gidilmesi hedefine bağlıyor. AKP'nin seçimlerdeki başarısızlığını erken seçim ile telafi etme amacı ile katliam ve operasyonlara giriştiğini söylemek yanlış değildir. Ancak asıl amacın bu olduğunu söylemek eksik kalmanın da ötesinde yanlış olacaktır. Zira erken seçimler üzerinden yürütülen tartışmalar asıl hedefi es geçmek anlamına gelmektedir.

Peki asıl hedef nedir?

DAİŞ, emperyalist ülkelerin Ortadoğu'daki hedefleri doğrultusunda hareket eden bir örgütlenmeyken ayrıca bizim gibi sosyo-ekonomik açıdan geliş-

memiş ülkelerde devrimci, demokrat ve yurtsever güçleri yok etme, yıllarca verilen mücadeleler sonucunda kazanılmış hakları geriye çekme amacıyla da devletler tarafından kullanılıyor. Kazanılan hak ve özgürlüklerin bir bir geriye çekilerek kitleler üzerinde yılgınlık ve korku yaratmaya çalışıyor.

Bu süreçle birlikte A. Davutoğlu'nun "İşte şimdi İç Güvenlik Yasası ile ilgili aldığımız tedbirlerin önemi bir kez daha anlaşılıyor.(...) Bütün bu maskeli yapıları tek tek tespit ediyoruz, tek tek hepsi yasanın gerektirdiği cezaya çarptırılacak. Tek tek takip edilecekler, tek tek hesaba çekilecekler" (24 Temmuz 2015, Anadolu Ajansı) söylemi, içeriği açısından her türlü muhalif hareketi bastırma amacı taşıyan İç Güvenlik Paketi'ni meşrulaştırma, ne denli gerekli(!) olduğuna dair ikna çabası sürüyor.

Bütün eylemlere polisiyle, TOMA'sıyla, gaz bombasıyla saldıran ve buna karşı yapılan savunmayı ise "terör" olarak niteleyenler, saldırı haklarını saklamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Sistem partilerine karşı içerisinde tüm renkliliğiyle yer alan; ezilen ulusların, inançların, kadın, LGBT, çevre vb. sorunların Meclis'te teşhiri-ne yönelik çalışmalar yapan ve belli reformsal taleplerin karşılık bulması için mücadele eden HDP'nin varlığının devleti rahatsız ettiğini ise kapatılması tartışmalarıyla gördük. Devletin demokratik alanlara saldırılarının önemli bir adımını bu tartışma oluşturu-

maktadır.

Aynı durumu Tunus örneğinde de gözlemleyebiliriz. Tunus'ta geçtiğimiz Mart ayında DAİŞ çeteleri tarafından Bardo Müzesi'ne düzenlenen baskında çoğunluğu turist 23 kişinin ölmesinin ardından geçtiğimiz günlerde Tunus Parlamentosu'nda Terörle Mücadele Yasası 174 üyenin evet oyu ile onaylandı. Yasanın güvenlik güçlerinin yetkisini önemli oranda artırması ve "terör" suçu işleyenlerin hakkında idam cezası uygulanabilmesi tam da vurguladığımız noktayı işaret etmektedir. Burada "terör" denilen ve bu kapsama alınan DAİŞ çetelerinin katliamları, saldırıları vs. değil, ezilenlerin meşru mücadelesidir. DAİŞ bu anlamda dünya üzerinde egemenlerin bir politikası olarak işlev görmektedir.

Bir klasik olarak TC ikiye bölünmüşlüğü!

TC'nin DAİŞ çeteleri ile olan işbirliği MİT turlarından, DAİŞ çetelerinin üzerinden çıkan TC kimliklerine, 25 Haziran Kobanê Katliamı'nda Türkiye'den direkt sızmalarına onlarca örnekle açık ortada. Bunu hemen her yazımızda vurguladık. Buna karşılık TC'nin Suruç Katliamı'nın ardından DAİŞ'i terör örgütü olarak ele alması ikiye bölünmüşlüğü'nün sebebi ise yine ezilenlerin mücadelesinin önünü kesmektedir. Devlet katliamının hemen ardından gerek söylemleri gerek burjuva basın ayağıyla "terör" adı altında devrimci, demokrat ve yurtsever güçlere yönelik yaptığı operasyonlara, kitleler üzerinde ayrıca algı operasyonuna girişmeyi ekliyor. 1302 kişinin gözaltına alındığı operasyonlarda, 5-10 DAİŞ üyesinin gözaltına alınmasına karşılık, 1000'in üzerinde devrimci, demokrat ve yurtseverin gözaltına alınması ise dikkat çekici ve gerçekliği bir kez yüzümüze vuruyor.

Devrimci mücadeleye karşı saldırıların kapsamının bugünkü geniş haliyle uzun bir vadede ele alınacağını ise Davutoğlu "Bugün başlayan operasyonlar, sadece noktasal operasyonlar değildir. Bu bir süreçtir" (24 Temmuz 2015, Anadolu Ajansı) sözleriyle dile getiriyor. Yetmiyor bir de tehdit ediyor: "Herkes ayağını denk almalı" (27

AKP'nin seçimlerdeki başarısızlığını erken seçim ile telafi etme amacı ile katliam ve operasyonlara giriştiğini söylemek yanlış değildir. Ancak erken seçimler üzerinden yürütülen tartışmalar asıl hedefi es geçmek anlamına gelmektedir.

Temmuz 2015, Radikal). Teröre karşı mücadeleye bu kadar hevesli olanlar, ne hikmetse 29 Temmuz günü TBMM'de Terör için Araştırma Komisyonu'nun kurulmasını şiddetle reddediyorlar! Hikmetin kaynağı belli; ipiliği pazara çıkarmaktan korkuyorlar...

Burjuva medya yine işbaşında!

TC'nin politikalarına eşgüdümü olarak onu can damarından besleyen ve kitleler üzerindeki algı operasyonu politikalarını besleyen burjuva medya elbette bu süreci es geçmedi. 26 Temmuz günü Ahmet Davutoğlu, Dolmabahçe'deki Başbakanlık Çalışma Ofisi'nde bazı basın yayın organlarının genel yayın yönetmenleriyle bir araya geldi. Bu toplantı, devletin politikalarını burjuva basının en iyi şekilde nasıl ifade edeceğine dönük gerçekleşirken, toplantı öncesinde de basın-yayın organlarının sürece burjuvazi tarafından oldukça başarılı entegre olduğunu söylemek mümkün! Operasyonların hemen ardından 25 Temmuz günü "Terörle topyekûn savaş" (Akşam gazetesi), "Teröre büyük darbe" (Yeni Akit gazetesi) manşetleriyle zihin bulandıranlar, 20 Temmuz Suruç Katliamı'ndan sonra da çizgilerini korumuşlardı.

Diğer yandan ise özgür basına yönelik saldırılar Suruç Katliamı'nın hemen ardından başladı; halkın gerçeğe ulaşması engellenmeye çalışıldı. DİHA, Jinha, Etha, Sendika.org, YDG gibi birçok haber sitesine TİB tarafından erişim engeli koyuldu. 90'larda nice bedel ödenerek kazanılan bu alanlara yönelik saldırılarla operasyonların eşgüdümlü olduğu açıktır. Ancak çok nettir ki bu alanlar kolay kazanılmadı; kolay da bırakılmayacak.

Denklem basit!

Bu sürecin denklemi açık: yılgınlık yok, teslimiyet yok! Nice mücadelelerle kazandığımız alanları korumaya devam ederken yeni alanlar için verdiğimiz mücadeleyi de sürdürmeye devam etmek gerekiyor. Düşman saldırılarıyla devrimci hareket üzerinde korku dağları yaratmaya çalışsa da verilecek mücadelenin sürekliliği o dağları kül etmeye muktedir!

BARIŞLA YA DA SAVAŞLA, ASLOLAN POLİTİK HEDEFTİR

Türk egemen sınıfları, PKK ile 2013'ten bugüne karşılıklı süren ateşkesi 21 Temmuz 2015'te PKK kamplarını bombalayarak fiilen ortadan kaldırdı. PKK ve TC'nin karşılıklı olarak barış ve uzlaşma sürecini gerçekleştirmek için fiilen yarattığı ilk "ateşkes" dönemi de sona ermiş oldu.

TC'nin savaş politikası ve oluşan demokratik-ilerici direnç!

Yaklaşık 3 yıllık çatışmasızlık ve uzlaşma-barış ikliminin bozulması, bunun Türk egemen sınıfları tarafından neredeyse "gereksiz" bir şekilde yapılması saldırganlığa yönelik geniş kitlelerde bir tepkinin oluşmasına neden olmuştur. Yine bu iklimde köpürtülmeye çalışılan şovenizme karşı, seçimlerden önce HDP etrafında toplanan ve yine ona sempatiyle yaklaşan Kürt olmayan geniş kesimlerde buna karşı bir direnç gelişmesine de olanak sunmuştur. Türk egemen sınıflarının bu saldırganlığına karşı Kürt ulusal hareketinin "barış çizgisini" korumasına dair bu kesimlerde güçlü bir eğilim söz konusudur.

Ancak özellikle AKP'nin özel savaş politikası olduğu düşüncesiyle bu açık haksızlığa gerekli pratik yanıtın verilmesi gerektiği duygu ve eğilimi de aynı zamanda oluşmaktadır. Bu durum geniş kesimlerin "savaş ve barış" eğilimi içinde salınmasını, kafasının karışmasını beraberinde getirmektedir.

Toplumsal devrimin başından sonuna silahlı mücadele biçiminin esas alınarak gerçekleşeceği ülkemizde, bu çizgiyi benimseyen komünist ve devrimcilerin nasıl bir politik konumlanış içinde olacağı önemlidir. Zira Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi gibi haklı bir mücadelede aynı nesnel zeminde kendini gerçekleştirme olanağına sahiptir. Ancak bu sorunun barışçıl, uzlaşmaya dayalı çözümünü savunan bir Kürt ulusal hareketi ve yine buna destek veren, bu ekseninde bir çözüme genişleyerek sahip çıkan bir demokrat, ilerici Kürt olmayan toplumsal kesim söz konusudur.

Bu durum Kürt meselesinde savaş ve barış sorununa karşı, devrimci ve komünistlerin özgül durumda, verili politik durumu da gözeterek bir tavır belirlemesini zorunlu kılmaktadır. Kitlelerin kafa karışıklığına son verirken aynı zamanda mücadele azmini ve kararlılığını ileri taşıyacak, genel yönelim ve stratejisini besleyecek bir yaratıcılık içinde olunmalıdır.

Haklı ve haksız savaş tasnifi daha üst düzeyde kavranırken!

Türk egemenlerinin son saldırısı yıllardır yürüttüğü haksız ve adaletsiz savaşın geniş kesimlerde daha güçlü kavranmasına hem yeni halkalar ek-

miş hem de yeni olanaklar sunmuştur. Bu durum özellikle ezen ulus halkının (Türk halkı) şovenizmle zehirlenmiş ilerici, demokrat duyarlılığı olan kesiminde Kürt ulusunun hak mücadelesine karşı olan mesafesini kapatmasına da zemin sunmuştur.

Kürt ulusunun haklarını kabul etmede zaten aşımış eşige, şimdi Türk egemenlerinin başlattığı haksız savaşa karşı daha belirgin bir tavır alış eğilimi eklenmiştir. Bu önemlidir.

Zira kitlelerin savaşta haklı ve haksız ayrımı yapması ve konumlanması ağır manipülasyonlardan, psikolojik savaş bombardımanından kaynaklı kolay olmamaktadır. Ancak genel bir savaş karşıtlığıyla bu kesimler kendini ifade edebilmekte ve tepkilerini gerçekleştirebilmektedir. Uzun yıllar PKK ve TC arasındaki savaşta bu tarafsız konumlanış şimdi haksız olan tarafa yönelen, bu bağlamda fiilen haklı olandan yana çubuğu kırdığı bir eğilim oluşturmuştur. Bu her ne kadar "barış" ortamını koruma eksenli bir politik tutumla gerçekleşse de toplumsal gelişim açısından önemlidir. Aynı zamanda Kürt ulusal haklarının barış ve uzlaşma yoluyla da olsa gerçekleşmesine dair bir tutumu da içermektedir.

Burada asıl mesele bu kesimlerin Kürt ulusal haklarını nasıl kavradığı, onu nasıl tanımladığıdır. Bu noktada oldukça geri bir politik şekillenmiş olduğunu belirtmeliyiz. Bu kesimler Kürtlerin ayrılma hakkından vazgeçerek bir arada yaşamaya dair tutumunun arkasındadır. Bu ezen ulus halkı için geri bir noktadır. Ezen ulusun ayrıcalığının, egemenliğinin korunmasını içeren bir öze sahiptir. Devrimci ve komünistlerin görevinin başladığı esas nokta ise burasıdır. Bu kesimler gelinen aşamada ezilen Kürt ulusunun tam hak eşitliğine, bir arada özgürce yaşama ve ayrılma hakkının sağlanmasına açıktır. Bu noktada eksiklik esasen komünist ve devrimcilere aittir.

Barış ve Kürt meselesinin gerçek çözümü

Komünistler her ne kadar Kürt ulusunun kendi ulusal devrimini yapmasının silahlı mücadeleyle daha etkin ve sonuç alıcı olacağına inansa da, bu mücadelenin bugünkü önderliği reformcu temelinde barış ve uzlaşma ile kendi paradigması doğrultusunda bir çizgi şekillendirmektedir. Bu çizgi, demokratik ve ilericidir. Ancak Kürt sorununun gerçek devrimci çözümünü içermemektedir. Komünistler bunu nesnel bir durum olarak değerlendirerek politik konumunu belirlerler. Bir yandan gerçek devrimci çözüm için kendi mücadelesini ve siyasal çizgisini hayata geçirirken, diğer yandan Kürt ulusal haklarına dair demokratik olan her talebi destek-

ler, mücadelesinin parçası yapar. Kürt hareketinin barış ve savaş politikasına karşı da aynı pencereden yaklaşır. Asloian Kürt ulusal haklarının ve özgürlüklerinin gerçekleşmesidir. Destek sunacağı barış yolu, ancak Kürtlerin özgürce ayrılma hakkının ve uluslara kayıtsız şartsız tam hak eşitliğini sağlayacak çizginin gerçekleşmesine endekslidir. Bu hakkın barış ile ya da savaş ile olmasının önemi yoktur. Önemli olan bu hakkın kazanılmasıdır.

Kürt ulusal hareketinin barış ve uzlaşma çizgisi bu ekseninde değildir. Ancak barış yoluyla Kürt hakları ve özgürlük talepleri demokratik muhtevadadır. Komünistler bir yandan Kürt Hareketinin bu talebinin destekçisidir diğer yandan tam devrimci çözümün öznesi ve taşıyıcısıdır. Bu ikili görevi her alanda, her gelişmede hayata geçirir.

TC'nin gerçekleştirdiği son saldırıya karşı Kürt ulusal hareketi kuşkusuz kendi tavrını belirleyecektir. Ya barışı koruyacak ve uzlaşmaya yeni zemin sunacak bir politika geliştirecek ya da bu haksız savaşa karşı haklı ve meşru savaşını hayata geçirecektir.

Oluşmuş barış eğilimine komünistlerin tutumu

İlerici, demokratik kesimlerin yaygın şekilde "barış" isteğini ve bu noktada mücadele etme azmini komünistler doğru bir politik muhtevaya kavuşturmakla yükümlüdür. Gelişecek savaşta özellikle haklı olan vurgusu komünistler için esas noktadır. TC'nin haksızlığına dair ezen ulus halkının önemli bir kesimindeki eğilimi pekiştirmek önemlidir. TC'nin haksız, adaletsiz ve gereksiz bir şekilde çatışmayı ve savaşı başlatması teşhir edilirken, Kürtlerin haklı ve meşru bir direnme savaşı içinde olduğu yaygın şekilde anlatılmalıdır.

Kuşkusuz Kürt Ulusal Hareketi'nin ve genel kitlenin barış yoluyla sorunun hallolması eğilimi gözetilerek mücadele çizgisi belirlenmelidir. Ezen ulus halkına barışın gerçekleşmesi vurgusu etkin bir faaliyetin parçası yapılabilir. Özellikle bu noktada oluşmuş eğilim ve

yönelim cesaretlendirilmelidir. Ancak bu barışın Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı'nın tanınması, tam hak eşitliğinin gerçekleşmesi, bir arada yaşamının kayıtsız şartsız her konuda eşitliği gerçekleştirmesini içermesi propaganda edilmelidir. Kitlelerin barış isteği ve talebi bu politik muhtevaya büründürülerek bu kesimlere taşınmalıdır. Bunu içermeyen her uzlaşmanın, her barışın yalancı, gerçekçi bir barış olmayacağı anlatılmalıdır.

Özellikle ezen ulus halkındaki barış talebinin ezilen Kürt ulusunun bir arada tam hak eşitliği temelinde yaşamasını savunan bir savaşım ve mücadele ana halkadır. Bu noktada komünistlerin barış anlayışı Kürt ulusunun barış anlayışı ile ayrılmaktadır. Komünistler aynı zamanda eşitliği içermeyen salt "kan akmasını" şekline bürünen barış anlayışıyla da arasına kalın bir çizgi çekmektedir. Bu şekilde "Kürtler bir arada yaşamı savunuyor" şeklinde Türk ulusunun ayrıcalıklarına prim veren geri politik bilinçle uzlaşan yaklaşımlarla da arasına net bir çizgi çekmiş olacaktır.

Geniş kitlelerin barış eğilimi Kürt ulusunun meşru haklı savaşımına gölge düşürmemelidir. Komünistlerin ulusal devrimci çözümü olan Özgürce Ayrılma Hakkı'nın gerçekleşmesi eksenine oturmalıdır. Türk halkını bu politik yönelime yönlendirecek her barış talebi ve savaşımı meşru ve haklıdır. Bu ekseninde her mücadele yöntemi de hayata geçmelidir. Bu ekseninde komünistlerin silahlı mücadele iradesi ve pratiği barışın olması adına yapılsa da devrimcidir. Bu noktada bir tutukluk, tereddüt yaşanmamalıdır. Asloian hedeftir, politik muhtevadır. Bu doğrudan sistemin temellerine yönelen, onun özünü hedef alan bir yaklaşım olacaktır. Komünistler bunu silahlı ve barışçıl, legal ve illegal, açık ve kapalı her mücadele biçimi ile hayata geçirmelidir. Kitlelerdeki toplumsal bilinci bu şekilde ileri taşımaları ve toplumsal devrimin özneleri haline getirmelidir. Bunu yürüttüğü silahlı mücadelenin görevleri arasına koymalıdır.

Nepal'de 200 Maoist tutuklandı

H. Merkezi: Nepal'de hazırlanan yeni anayasayı ve Lipu-Lekh geçidinden yarılan sınır ticaretini artırmak için Hindistan ve Çin arasında anlaşmaya karşı gerçekleştirilen protestolarda 200 Maoist tutuklandı.

Nepal'de Nepal Kongresi, NKP-UML, UCPN-Maoist ve Madhesi Halklar Hakları Forumu Demokratik tarafından başlatılan anayasa hazırlama sürecinin sonuna gelindi. Bu anayasaya etnik, ırk ve cinsiyet ayrımcılığı sorunlarını ele almadığı gerekçesiyle karşı çıkan Maoistler, ülke çapında 16 noktada grev çağrısında bulundular.

Geçtiğimiz günlerde büyük bir dep-

remi yaşandığı Nepal'de gerçekleşen bu ilk grev sonucunda başta başkent Katmandu olmak üzere Lalitpur, Bhaktapur, Banepa, Palpa ve Hetauda'da hayat durdu. Çok sayıda polis aracının ateşe verildiği eylemlerde okullar ve işyerleri kapalı tutuldu. Nepal hükümeti ise yüzlerce polis ile eylemlere engelmeye çalıştı. Bu sırada 200'e yakın sayıda Maoist gözaltına alınarak tutuklandı.

Lipu-Lekh Hindistan ve Çin'in hedefinde!

Eylemlere neden olan bir diğer konu ise Hindistan ve Çin arasında Lipu-Lekh

geçidinden sınır ticaretini artırmak amacıyla imzalanan anlaşma oldu. Geçtiğimiz günlerde Hindistan Başbakanı Narendra Modi'nin Çin'e gerçekleştirdiği resmi ziyaret sırasında Hindistan ve Çin Lipu-Lekh Geçidi'nde sınır ticaretini genişletmek için anlaşmalar.

Adı geçen Qiangla/Lipu-Lekh Geçidi Nepal'e ait bir toprak parçası olmasına rağmen Hindistan ve Çin

tarafından sık sık ihlal edilen Lipu-Lekh Pass bölgesi, Nepal ve Tibet arasında transit tüccarlar ve Hac ziyaretine gidenler için eski bir rota olarak biliniyor. Bu bölge Çin ve Hindistan ile Nepal'in sınırının son noktasıdır.

FHKC lideri Saadat'tan çağrı: "Direnişten başka seçenek yok"

Gazze'de Nafha Hapishanesi'nde tutulan FHKC lideri **Ahmed Saadat**, son günlerde Filistinli tutsaklara dönük saldırganlığın ardından bir açıklama yayımlayarak "Halkımıza, toprağımıza, ağaçlarımıza ve taşlarımıza karşı tepeden tırnağa silahlandırılmış düşmana karşı orantısız bir savaşta halkımıza direnişten başka seçenek kalmıyor" dedi. Hapishanelere saldırarak yaratılmak istenen korku dağlarına değinen FHKC lideri Ahmed Saadat, "İrkçi, yerleşimci-sömürgeci işgalci güç, Filistin halkına karşı savaşında ve işgal devletinin ve onun apartheid özünü pratiklerini suç kabul eden uluslararası hukuk ve Birleşmiş Milletler kararlarını ihlal etmekte ısrarını sürdürüyor" dedi.

Saadat'tan eylem çağrısı

Saldırıları karşı eylem çağrısı yapan Saadat "Halkımıza, toprağımıza, ağaçlarımıza ve taşlarımıza karşı tepeden tırnağa silahlandırılmış düşmana karşı orantısız bir savaşta halkımıza direnişten başka seçenek kalmıyor" diyerek Siyonist projenin gayrimenshürleşirilmesinin, Filistin halkının kendi kaderini tayin ve geri dönüş mücadelesini desteklemenin kritik bir önemde olduğuna

vurgu yaptı.

"Bundan dolayı, tüm ilerici, özgürlük ve demokrasi güçlerini şu yollarla halkımızın mücadelesine destek olmaya çağırıyorum" diyen Saadat; yapılması gereken eylem ve etkinlikleri şöyle sıraladı:

1) İsrail'in halkımıza karşı yürüttüğü saldırganlık savaşının tüm uluslararası forumlarda kınanması ve İsraili yetkililerin adaletin önüne çıkarılması için eyleme geçerek;

2) Tüm boykot biçimleri: işgal devletini siyasi, iktisadi, akademik ve kültürel olarak boykot ederek ve sömürgecilik ve yerleşim sanayilerine somut bir ekonomik bedel ödeterek;

3) İşgale askeri ve ekonomik olarak destek veren ve yatırım yapan tüm şirketler için küresel boykot kampanyalarını artırarak;

4) İşgalin siyasi ve askeri liderlerini tüm hukuki arenalarda ve uluslararası mahkemelerde kovuşturulmaları ve suç-

larından dolayı yargılanmaları için çalışarak;

5) Filistin halkının tutsaklarının mücadelesini destekleyerek, haklarını savunarak, özgürlüklerini talep ederek ve savaş esiri olarak tanınmaları ve Cenevre Sözleşmelerinin ilgili maddelerinin uygulanmasını içeren siyasi ve hukuki destek sağlayarak."

Hapishanede de direniş çağrısı

Saadat, kendisini ziyaret eden Filistinli tutsakların haklarını savunan Addamir örgütünün avukatı Ferah Beyadsı'ye de açıklamalarda bulundu. Saadat, Nafha Hapishanesi'ndeki tutsakların talepleri

Bu çağrığa ses verilmeli

Saadat'ın çağrısının ardından başlatılan uluslararası kampanya hakkında konuya ilişkin kampanyanın koordinatörü **Halid Barakat**, İsrail Devleti'nin Nafha Hapishanesi'ndeki Filistinli tutsaklara saldırısıyla ortaya çıkan gergin durumun akabinde Filistinli tutsaklarla dayanışma eylemlerinin artırılmasına acil bir gereksinim olduğunu ifade etti.

"Saldırı, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi Genel Sekreteri ve önemli bir Filistinli ulusal önder olan Yoldaş Ahmad Saadat'a saldırıya ek olarak, tutsakların odalarını işgal ve tutsakları tecrit etme biçiminde gerçekleşiyor" diyen Barakat, Filistinli tutsakların

eylem çağrısında bulduklarını ve bu çağrıya kulak vermemiz gerektiğini belirtti.

Barakat Saadat'ın yakın dönemde yaptığı uluslararası düzeyde İsrail'i boykot çalışmalarını yoğunlaştırma çağrısına dikkat çekerek "Filistinli tutsakların temel hakları hedef alınmaktadır. Aile ziyaretleri bile reddedilmektedir - ki bu aynı zamanda Filistinli ailelere yönelik kolektif bir saldırıdır... Filistinli tutsakların bugün karşı karşıya kaldığı durumu, ellerinden alınan temel hakların listesini

kafanızda canlandırabilirsiniz" diyen Barakat, şöyle devam etti: "Yoldaş Saadat dokuz yıldan fazla bir süredir çocuklarının bir kısmını görmedi. Bebek torununu kucağına alma hakkı tanınmadı."

"Ne yazık ki, Filistinli yetkililer Filistin siyasi cephesini ve tutsakların önemli sorunlarını dile getirme konusunda başarısız oluyor" diyen Barakat tutsakların sorunlarının, Filistin halkının "temsilcileri" tarafından Birleşmiş Milletler'de ve uluslararası platformlarda gündeme getirilmediğini söyledi.

karşılancaya kadar hapishane idaresi ile tüm iletişimin kesilmesi, koğuş kapılarının açılmaması ve havalandırmaya çıkmama gibi itaatsizlik eylemlerinin süreceğini bildirdi.

Tutsakların talepleri ise şunlar:

- Hapishane idaresi seçilmiş temsilci Ala' Ebu Cezar ile görüşecek

- Koğuşlara uygulanan cezai müeyyidelere son verilecek

- Tutsaklar tecritten çıkarılacak

- Tüm gece baskınlarına ve aramalara son verilecek."

TOPYEKUN SALDIRIYA TOPYEKUN DİRENİŞ

“... devrimci sınıf, görevini gerçekleştirmek için, toplumsal faaliyetin istisnasız bütün biçimlerine ya da yönlerine vakıf olmayı bilmek zorundadır... devrimci sınıf, bir biçiminin yerini hızla ve aniden bir başka biçimin almasına hazırlıklı olmak zorundadır.” (Lenin, C:10)

Türkiye “sınırları içerisinde” 2013 Newroz’u ile birlikte başlayan süreç, devletin hiçbir sözünü tutmamasına rağmen karşılıklı ateşkes şeklinde sürdü. Fakat bu iki yılda Kürt hareketi, halkın içerisinde örgütlenmesini yaygınlaştırmış, “öz savunma” ile güçlerini şehirde de tahkim etmiştir. Ayrıca “Türkiyelileşme” konseptiyle oluşturulan HDP, önemli bir demokratik cephe olarak, ülkenin her yanından karşılık bulmuştur.

Kürt hareketinin, ulusal eksenindeki kazanımları ve devrimci, demokratik güçlerle birlikte hareket edilmesi, Türk devletinin Suroç’u bahane ederek başlattığı saldırının temel nedenidir. Suroç’ta SGDF’lilere yönelik bombalı saldırının nedenleri üzerinde çokça konuşuldu. Öne çıkan görüş; Türk devletinin açık işbirliği ile yapıldığıdır. Yani tıpkı Rojava’ya yönelik saldırılarda olduğu gibi devletin destek verdiği, imkan sağladığıdır.

İkinci görüş ise –ki bu pek “rağbet” görmüyor-; Türk devletinin Charlie Hebdo’dan sonra oluşan uluslararası baskıdan dolayı, DAİŞ’le olan işbirliğini sınırlaması nedeniyle bu katliamın aynı zamanda devlete karşı da yapıldığıdır. DAİŞ’in internet sitelerinde Türk devletini hedef gösterip, tağut (şeytani, azgın, sapkın) ilan etmesi ve İstanbul’u fethetmeyi amaçlaması bu ikinci görüşün dayanaklarıdır. Hemen belirtmek gerekir ki, bizce her iki görüş de imkan dahilindedir ve birinin varlığı, diğerini dışlamaz. Burada temel sorun, DAİŞ’in şeriat hedefleyen Selefî bir örgüt olarak cihadist özelliğinin komünist devrimciler tarafından yadsınmasının oluşturacağı zafiyettir. DAİŞ’i salt “kukla”, “işbirlikçi” vs. olarak görüp, ayrı bir politik yapı olarak farklı devletlerle, oluşumlarla ilişki geliştirebileceğini, zamanı gelince bu ilişkileri tersine çevirebileceğini anlamamak, gelişmeleri anlamlandıramamayı getirir.

Demokratikleşmenin sınırları

Suroç katliamından sonra, devrimci demokratların yaptıkları eylemler ve özellikle “Apocu Fedai Timi”nin iki polisi cezalandırması bahane edilerek Kandil

bombalanmaya ve Türkiye genelinde esas olarak Kürt hareketine yönelik gözaltı ve tutuklama operasyonlarına başlandı. Her ne kadar ilk olarak DAİŞ’e ait birkaç yer bombalanıp, gözaltılar oluyorsa da, bunların şiddeti ve sayısı PKK’ye yönelik olanlarla karşılaştırılabilir.

maz bile.

Til Abyad zaferinden sonra Türkiye’nin Cerablus’un batısını işgal hevesi en üst düzeyde açıklamalarla ortaya çıkmıştı ve sınıra askeri sevkیات yapılmıştı. Fakat Türkiye’nin böyle bir hamleyi ABD’nin desteği/izni olmadan yapamayacağı askerin ortaya koyduğu “ihtimaliyet hesaplarıyla” ortaya çıkmıştı. Türkiye’nin toplamda yürüttüğü bütün bu saldırılar, ABD ile imzalanan mutabakatla bağlantılıdır. 22 Temmuz’da Bakanlar Kurulu’nda imzaya açılan bu mutabakatta, İncirlik’te silahlı predatörlerin olmasına, Diyarbakır-Batman hava alanlarını koalisyon uçaklarının kullanabilmesine ve Cerablus bölgesinin uçuşa yasak bölge ilan edilmesine dair anlaşmaya varılıyor. Bunlar mutabakatın açıklanan kısmıdır. Ortaya çıkarsa, **ABD’nin şimdilik Rojava kantonlarına dokunulmasına izin vermemesi ama kantonlara PKK tarafından olabilecek her türlü desteğin kesilebilmesi için Türkiye’nin elini rahatlattığıdır.** Kobanê kantonu ve Afrin’in arasında Türk devletinin “uzaktan” hakimiyeti sağlanacak, böylece “Kürt koridoru” kaygısı teskin edilmiş olacaktır.

Gelinen süreci salt “erken seçime hazırlık”, “AKP’nin milliyetçi oyları artırma hevesi”, “savaşı yükseltmek

HDP’nin batıdaki oylarını düşürme” vs. ile açıklamak eksiktir. Süreci devlet politikası değil de AKP politikası olarak görmek büyük bir zaaf yaratır. Nitekim Kandil’in bombalanmasına ve yapılan operasyonlara CHP’nin sessiz kalarak, MHP’nin de ağıktan destek olduğu orta-

dadır. Yaşananlar Türk devletinin demokratik alandaki sınırının ne kadar olduğunu ve çözüm sürecinin yasal alan ayağının bu sınırı ne kadar zorlayabileceğini göstermiştir. TC, devlet olma ve devletin faşizan yapısını koruma refleksiyle hareket etmiştir. Kendisine yönelik tehdit algısında, bilinen sınırlarını ortaya koymuştur.

AKP’nin ideologlarından “silahlanın, her şeyi devletten bekleme” diyen Yasin Aktay operasyonların olduğu gün yayımlanan yazısında Türk devletinin ne kadar “demokratikleşebileceğini” apaçık ortaya koymaktadır:

“*Demokratikleşme ve insan hakları alanında reformlar ne kadar ileri dereceye varıyorsa, silahlı gücün gündelik hayatı demokrasiden uzaklaştırma ve insanların iradeleri üzerine ipotek koyma kapasitesi o kadar artıyor... demokratikleşmenin bu aşamasında insanlar paradoksal olarak daha fazla güvenlik, daha fazla kontrol, daha fazla devlet otoritesi talep ediyor.*” (25.07.2015, Yeni Şafak)

Buradaki anlayış, faşist bir devletin devrim yoluyla darmadağın edilmeden ulaşabileceği maksimum demokratik sınırı göstermektedir. Bu bireysel, partisel, dönemsel vs. bir ele alış değildir. Sınıflar mücadelesi tarihi buna tanıktır. Faşist devletlerin bu “sınırları” aşmanın demokratik/legalist yollarla olmayacağı, ileriye itme/çekme siyasetiyle

gerçekleşmeyeceği açıktır/bilinmektedir. Yazının başlangıcında alıntıladığımız Lenin’in “bir mücadele biçiminin yerini hızla ve aniden başka biçimin alması” sözü bu zamanlar için geçerlidir. **Bir kopuşla ve sıçramayla, devrimci şiddete dayanan mücadelenin yükseltilmesi gereklidir.**

Davutoğlu’nun operasyonlar için “bu bir süreçtir” demesi ile Erdoğan’ın “şunu da bilmemiz lazım ki şu anda biz çok çok farklı bir mücadelenin içerisine girmiş bulunuyoruz” (25 Temmuz gazeteleri) sözleri devletin yönelimini vermektedir.

Fakat, halkımıza ve devrimci ve demokratik güçlere yönelecek tek saldırının devletten olmayacağı, Reyhanlı ve Suroç katliamlarıyla ortaya çıkmıştır. DAİŞ’in ister devletle işbirliği içinde isterse kendi cihat anlayışı doğrultusunda olsun Türkiye’de halklara yönelik saldırılar geliştirebileceği ortadadır. DAİŞ’in Selefîci, siyasal İslam çizgisine bağlı olarak özellikle Nusayri/Alevilere yönelik katliamlar gerçekleştirebileceğini öngörmek körlükten başka bir şey değildir. Çorum, Maraş, Sivas... katliamlarının yaşanması, o dönem devrimci güçlerin halka önderlik ederek silahlandırılmalarını sağlamamasıyla da ilgilidir. Devlet “çok çok farklı bir mücadelenin” içerisine girildiğini açıklamış bulunuyor. Bizler bu mücadelenin hedeflerini, tarihimizden biliyoruz. DAİŞ’in Ortadoğu’daki varlığı ve hedeflerinin de bizim tarafımızdan hızlıca bilince çıkarılıp pratik önlemlerin, ele alışların geliştirilmesi gereklidir. Tehdit altında olduğu değerlendirilen bölgelerde, mahalleler düzeyinde halkla birlikte olabilecek “her türlü” saldırıya karşı hazırlıklar hiç zaman kaybetmeden, profesyonelce, gizlilik kurallarına sonuna kadar dikkat edilerek yapılmalıdır. Halkımızın arasına gidildiğinde, olanaklarını sonuna kadar açacağı ve yakın geçmişte yaşadığı katliamların hafızasıyla birçok yol-yöntem göstereceği ortadadır.

“*Barış içinde örgütlenme kof bir örgütlenmedir, böyle bir örgüt, bütün ülkeyi de kucaklasa, halkın mücadelesine önderlik edemez, silahlı mücadeleyi yönetemez, beyaz terörün şiddetlendiği dönemde kağıttan bir şato gibi dağılır.*” (İ. Kaypakkaya, s: 467)

Kavgada Ölümsüzleşenler

Düzgün Öztürk:

1937 Dersim Geçimli köyünde dünyaya gelen Öztürk, ailesi ile birlikte

1938 sürgününde Afyon’a göç ettirildi. 1965 yılında çalışmak için Almanya’ya giden ve 1978 yılında Proletarya Partisi’nin düşünceleri ile tanışan Düzgün Öztürk, ATİF ve Ulm Halk Ocağı’nda faaliyet yürüttü. Ulm Tohum Kültür Merkezi kurucuları arasında yer alan Öztürk yakalandığı kanser hastalığı so-

nucu Ağustos 1999’da ölümsüzler kervanına katıldı.

Hakan Karabulut:

1971 yılında Balıkesir’e bağlı Bigadiç ilçesinin Akyar köyünde doğan Hakan Karabulut 10 yaşına geldiğinde ailesi tarafından abisinin yanına Almanya’ya gönderildi. 1989 yılında Prole-

tarya Partisi’nin düşünceleriyle tanışan Karabulut, dost sıcaklığı, iyimserliği ve temizliği ile herkesin sevgisini kazandı. 1996 yılında yaşanan SAG ve ÖO sürecinde oldukça etkilendi ve eylemlerde aktif rol aldı. 1998 Haziran’ında Türkiye’ye gelerek profesyonel mücadeleye katıldı.

Sanat özel bilgi biçimidir

Biçim, özün dilidir

Sanat değerlendirmeleri yaparken çok önemli kavramlar olan “güzel”, “hoş”, “iyi” gibi sözcükleri diğer sözcüklerin arasında öylesine söyleyip geçeriz ve aslında sanat eğitimi almamış, kapitalizmin alıktırdığı, ev-iş arasına sıkıştırdığı insanların sanata bu yaklaşımında abes bir durum yoktur. İştah ve istek gibi güdülere seslenen “hoş”un “güzel”in yerine konulması ya da ahlaki değerlendirmede kullanılacak “iyi”nin “fayda”nın yerine kullanılması sık karşılaşılan bir durumdur.

Bir sanat eserinin değerlendirilmesinde hem biçim hem içerik bakımından yaklaşım gerekir, ki aslında bu, sanatın ne için üretilmesi gerektiğine dair soruyu da yanıtlar. Ve yine aslında, bu sorun en nihayetinde materyalistlerle idealistler arasındaki uçurumda bulur anlamını. Örneğin sadece içeriğe dönük bir yaklaşım saf faydacılık olurken sadece biçime önem verilmesi sanatın sadece zevk için yapılması gerektiğine yönelik bir savunma olur. Genel bir değerlendirmeyle söylersek, bunlardan birincisi; sanatın sadece yararlı işlevini öne çıkarırken, öteki sanatın sadece zevk vermesi gerektiğini söylemektedir.

Sanatın bir “yaratma” mı, bir “yansıtma” mı, “biçimlendiren” mi olduğu; bu sanat görüşlerinin altını nasıl doldurduğumuzu, öz-biçim bakışımızın nasıl olduğunu da yanıtlar. “Yaratma” ile “yansıtma” arasındaki büyük çatışkı, kurama gerek kalmadan bile kelimelerin bildiğimiz anlamında dahi, kendini dışa vurmaktadır.

Ama keşke her şeyin açıklaması bu paragraftaki kadar basit olsaydı. Gerçek yaşamda ve kuramsal boyutta kavramsallaştırılmış açıklamalar gündelik yaşamdaki alelade söylemlerimizin ötesindedir. Nitekim kimi sanatçılarımızın ve kimi sanat eleştircilerimizin ürünlerinde bunun böyle olduğu açık görülüyor. Sanat üretimlerimizde gördüğümüz genel eğilim aleni bir faydacılık ve bunun yeterli görülmesinden kaynaklanan ilişkisizlik ya da yanlış ilişki nedeniyle ortaya çıkan başarısız üretimlerdir. Sınırlı sayıdaki sanat eseri değerlendirmelerinde de esasen aynı nokta göze çarpar: Sanat eserlerinde aleni fayda aranması onun dışındaki sanatsal öğelerin göz ardı edilmesi izlenen yöntem olmakta. Elbette birbirini besleyen böylesi yaklaşımlarda ortaya, sonradan toparlanması zor sanatsal-kültürel ve hatta ideolojik sorunlar çıkaracaktır. Sanatsal açıdan, eleştirmenin bakışı yanlış olmasına rağmen sanatçı –ve seyirci- doğru ve talebin bu yönde olduğuna inanarak üretimde bulunur. Seyirci –ve sanatçı- sanat anlayışımızın bu olması gerektiğini düşünür. Bu yanlış estetik görüşün şekillendireceği estetik bilinç, elbette hiç de sosyalist bir kültürün gelişimini desteklemeyecektir. Ve nihayet ideolojik açıdan da burjuva görüşlerinin gelişip güçlenmesi için uygun ortam oluşacaktır. Şimdiden görmemiz gereken tehlike budur. Ve şimdiden inşa ede-

ceklerimiz –her ne ise, bu tehlikenin önünü almaya dönük olmalıdır.

Bizler diyalektik materyalizmi savunuyoruz. Bunun sanatsal alandaki ifadesini de toplumsal diyalektik bağlam içinde ele alırız. Öz ile biçim arasındaki ilişkiyi anlamak, neden bir burjuva sanatçının da harikulade biçimde eserler verdiğini ve de devrimci bir sanatçının bunu yapmadığını ya da ikisinin arasında öz’e dair bu kadar büyük uçurum olduğunu da anlamamızı sağlar.

Belirttiğimiz anlamda öz ile biçim arasındaki uyumsuzluğun her sanatçı açısından başarısızlık doğuracağı kesindir. Haliyle, amaç edindiği seyirciye ulaşmada sorun... Sonu: yılgınlık, kırgınlık, küskünlük, bıkkınlık, yalnızlık; öte yandan yanlış yönlendirme, tüketim, çoğalış kurumsallaşamama. Her durumda başarısızlık ve yine başarısızlık.

O halde bir kere daha sınır taşımızı belirginleştirmek, yürüyeceğimiz patikaları bulmak zorundayız: bu anlamaktır. Diyalektiği, tarihsel materyalizmi, bunun yaşamın her alanında olduğu gibi sanatsal alandaki karşılığını anlamak zorundayız. İyi’yi kötü’den, güzel’i çirkin’den, doğru’yu yanlış’tan ayırmanın henüz başka bir yolu bulunamadı.

Öz ve biçim üzerine idealist ve materyalist görüşler

Bilmek gerekir ki, sanat özel bir bilgi biçimidir. Gerçekliğin sanatta yansıtılması, seyircinin o sanat eseriyle duymusal ilişkiye girip yansıtılanın bilinçle anlamlandırılmasıyla olur. Bu genel doğru olarak, bilginin ele geçirilmesi öncelikle o bilginin “saklı” olduğu şeyin biçiminin yorumlanmasıyla mümkün demektir. Bilgi pratikle başlar; teorik bilgi pratik aracılığıyla edinilir ve yeniden pratiğe dönmek zorundadır. Bilginin etkin işlevi, kendini yalnızca algısal bilgidен ussal bilgiye sıçrayışta göstermez; aynı zamanda daha da önemlisi kendini ussal bilgidен devrimci pratiğe sıçrayışta da göstermek zorundadır. Mao’nun “Pratik üzerine” adlı makalesinden hareketle söylersek; sanat yapıtı da gerçek’le bağımlı güçlendirdikçe seyircisinin algılayacağı bilgiye aracılık yapabilir. Bu aynı zamanda, sanat yapıtlarının, gerçeği, bilgisel düzeyde temsillik özelliği taşıdığı anlamına da gelir. Bu bakımdan sanat yapıtı, içinden çıktığı toplumu, çağını ve geleceği de temsil eder. İşte biz sanatın bu işlevsel niteliğini içeren görüşlerin sistematikleşmiş bütüne “yansıtma kuramı” diyoruz. Bu kuram bilinçle, sanatın yorumlanması gerçekte sanat eseri, sanat eseriyle özne, özne ile gerçeklik arasında yeniden ve yeniden bağ kurulur. Marks, Ekonomi Politığın Eleştirisine Katkı’da şöyle diyordu: “Başka herhangi bir ürün gibi, sanat eseri (objesi) de sanati anlayabilen (...) insanları yaratır. Üretim fert için yalnızca bir obje yaratmakla kalmaz, aynı zamanda obje için bir fert yaratır.” Yorumun işaret ettiği bir

durum bir tüketim değil, bir kısır döngü değil, gelişim ve sonsuz bir etkinliktir.

Şimdi söylediklerimizin daha aşikar olması için antik zamanlardan bu yana bir fikrinsel yolculuk yapmalıyız.

Heraklitos, her şey oluş ve hareket halindedir dediğinde, Platon bu fikrin karşısında durduğu halde, eğer her şey akıyorsa hiçbir şey var değildir dedi. Buna göre duyular dünyasında değişmezlik ve mükemmellik yoktur. Tam, mükemmel olan duyular-üstü, idealar dünyasındaydı. Her duyu nesnesine bir tanesinin karşılık geldiği idealar aynı zamanda bilgi nesnelereydi. “Bilgi vardır” (Sokrates) ise onun nesnesi de olmak zorundaydı. Ve bu da değişmez, zorunlu olmalıydı. Böyle bir bilgi nesnesinin de bu özelliklere sahip olmasıyla mümkündü. Doğru bilgi *a priori* olarak vardır. Duyular ruhumuzun daha önce bildiklerini hatırlamasını sağlar fakat mükemmel formlar bilgisini veremezler. Çünkü duymusal şeyler inanç ve sanıların nesnelere. Bu yüzden nesneye “güzel”, “iyi”, “ağır” vb. demek yanlış verebilir. Onlar kendi başlarına öyle değildir, diğerlerine kıyasla öyledir. Bir başka ifadeyle, diğerleriyle olan farkından dolayı öyledir. Öyleyse yanlıştır. Oysa yanlışsız bir yargı “kendisi için iyi”, “kendisi için güzel” vb. olmalıdır. Bunlar ise ancak “iyilik”, “güzellik”, “ağırlık” forma ve ideleridir.

İdealar gerçek örnekler olarak asıl varlıktır. Fenomenler dünyasından farklı olarak akılla kavranan dünyaya aittir. Fenomenlerin tekil veya tikel varlıklar olmalarına karşın, idealar tümel, ezeli, ebedi, değişmezlerdir, bu özellikleriyle bilimi ve bilgiyi olanaklı kalırlar.

Platon’un en önemli temsilcisi olduğu, Yunanca Mimesis sözcüğünden üretilen taklit veya yansıtma kuramına göre, sanatçı doğada var olanı tekrarlamaya çalışırken gerçekliği de kopyaladığını sanır. Sanatçı yaptığı sanatla ideaların veya onların bir kopyası olan fenomenlerin Mimesis yoluyla ikinci bir kopyasını yapar. Sanatçı asıl gerçekliği (idea) değil de onun kopyası olan fenomenleri kopyalarsa kötü sanat yapar. Yani kopyanın kopyası olan sanat kötü sanattır. Kötü sanat doğru bilgiyi veremezken iyi sanat doğru bilgiyi verme gücüne sahiptir.

O halde, estetik değerler de bizden bağımsızdır. Onlar idea olarak vardır ve güzel de idea olarak gerçekten vardır. Tek tek güzeller diye adlandırdığımız duyu nesnelere aslında güzel ideasından pay aldıkları için öyledir. Mükemmel güzel ideadadır. Akılsal’dır. Bu nedenle

insanlar ortak estetik değer ve yargılara ancak onların ideasına ulaşarak sahip olabilir. Bir resim tablosu güzelse sanatçı güzelden pay alarak bu estetik nesneyi ürettiği için güzeldir.

Kant’ta ise özne ve nesne önem ve yer değiştirmiştir. Bilgi nesne değil de özne tarafından belirlenmektedir. Böylece bilgi nesneye uymak zorunda değildir. Tersine zorunludur çünkü, bilgide *a priori* form ve kategoriler vardır ve bunlar nesneden gelmemektedir. Nesnelere insan zihninin sezme yeteneğine uyduğu sürece algılanabilir. Bu da insanda bulunan *a priori* kavramlara bağlı olarak yapılır. Burada nesne pasif, zihin aktif belirleyicidir. Belirleme bir tür bilgi katma değil, sezgi ve algıdan gelen duymaları bir biçime ve forma sokmaktır.

O halde biz fenomenleri yani nesnelere bize gördükleri şekillerini bilebiliriz, bunların dışında kalan numen (kendinde şey) alanının bilgisine sahip değiliz. Çünkü numen alanı, deneyle verilmiş bir bilgi türü oluşturamaz. Platon’un minderine çıkan Kant, bilgiyi deneyle başlatır ama deneyle bitirmez. Deneyle başlayan algıları anlama yetisinin özsel yapısında bulunan form ve kategorilerle birleştirerek bilgi elde eder. O halde bizim zihnimizden bağımsız olan varlıkları ancak bizde özsel olarak var olan formlarla algılarız. Bu algılar yine zihnimizde özsel olarak var olan kategoriler yardımıyla bilgiye dönüştürülür. Bilgilerimiz, bizim dışımızdaki varlıkların gerçek bilgisi olup olmadıklarını içermez; anlama yetimizin yapısı çerçevesinde oluşan görüşlerle sınırlıdır: Zihnimizden bağımsız olarak var olan kendinde şeyleri –numen- zihnimiz bilme yetisine sahip değildir. Zihnimiz sürekli olarak kendi yapısı çerçevesinde bilme etkinliği gerçekleştirir.

Kant da Platon’un şeridinde yol alıyordu ama sanat kuramı konusunda taklit’ten farklı düşünüyordu. (Ama özünde o da Platon kadar hatta daha fazla idealistti.) Ona göre sanat insan aklının ve hayal gücünün nesneleşmiş veya dışlaşmış halidir. Kant’ın insan zihninde *a priori* olarak var olan zaman ve mekan formlarıyla fenomenlerin görüşüne sahip olduğumuz fikrini temel alır. Sanat eserinin sanatçının zihinsel yaratısı olduğunu kabul eder. Doğa bilimsel bilginin yanı sıra sanatla da kavranabilir. Çünkü sanat doğanın tinsel ve akılsal yapısını daha derin bir yaklaşımla anlatır. Bu anlamıyla sanat doğayı yansıtma, onu olduğu gibi verir. (Devam edecek)

Devlet sansürü sizi “hakikatten” korur!

Egemenler, yaptıkları “işleri” çoğu zaman gizli kapaklı yaparlar. Bu yaptıkları “güzellikleri” nazar değmesin diye geniş halk yığınlarından saklama ihtiyacı duyarlar. Bundan kaynaklı yine kendi çıkardıkları yasa ve kanunlarla medya ve son yılların gözdesi olan sosyal medya üzerinde hummalı sansür uygulamasına girişirler.

Aslında dünyanın tüm ülkelerinde sansür, devletlerin en önemli silahlarından biridir ama bizim gibi “ileri demokrasi” ülkelerinde sansürün tadı daha başka olmaktadır. Herkesin çok iyi hatırlayacağı gibi Gezi İsyanı’nda sanki sokaklara çıkan halklar değil de pengu enlermiş gibi meseleyi algılamamız istenmiştir. Gezi İsyanı sürecinde yaşananlar, herkesin yakıcı bir şekilde hissettiği sansür belasına en iyi örnektir. Önemli toplumsal olaylar, katliamlar ve davalar da sansürden nasibini bolca alır ülkemizde. “Güvenlik” adı altında yasaklar gelmeye başlar. Suruç’ta katledilen 31 devrimci ile ilgili yayın yasakları ve mahkemenin “gizliliği” en son örnek olarak karşımıza çıkmaktadır. Evet, sansür bizleri “hakikatten” koruyor.

Canım devletin gücü de, zekası da bir yere kadar

Son yıllarda hızla gelişen, geniş halk yığınlarının örgütlenmesi ve harekete geçmesinde ciddi bir yeri olan sosyal medya, devletin en çok saldırdığı alanlardan biri olmuştur.

Zaten büyük medya kuruluşlarının çoğu yandaş olduğundan, devlet enerjisini tamamen kendi kontrolü altında olmayan/olamayan sosyal medyaya harcamaktadır. Özellikle an itibari ile yapılan paylaşımlar ve video çekimlerinin, devletin yalanlarını hem geniş kitlelere duyuruyor hem de insanlardaki tepkiselliği artırıyor olması, devletin sınırlarını iyice bozmasına vesile olmuştur. Sansür Tayyip boşuna feryat figan etmiyor: “Facebook başımızdaki en büyük beladır” diye.

Sosyal medyayı en fazla kullanan ülkeler arasında yer almamız, devletin işini ve zekasını zorluyor. Gezi ruhuyla beraber sosyal medya üzerinden ironik eleştiri anlayışı da oldukça popüler oldu. Hal böyle olunca, devlet çareyi (karşılık verecek zekadan yoksun olduğu için) sayfaları kapatmakta ve haber sitelerine erişimi yasaklamakta buldu. “Eee onlar kapatır da biz açamaz mıyız?” diyen halkımız, sosyal medyanın kullanışlı olmasından kaynaklı, hemen yeni hesaplar üzerinden savaşa kaldığı yerden devam etmektedir. Böylelikle devletin sansürü halkımız tarafından

dan sansürlenmiş oluyor.

Korkunun ecele faydası yok

Sosyal medyayı en iyi ve yoğun kullanan gençlik ve gençlik örgütleridir. Devlet de doğal olarak en fazla saldırıyı ve sansürü bu alana yoğunlaştırmıştır. **Yeni Demokrat Gençlik** facebook sayfasının defalarca kapatılması tesadüf değildir, korkunun bir başka adıdır. Yine Suruç Katliamı’nın ardından ETHA başta olmak üzere birçok muhalif facebook sayfası ve haber sitesinin kapatılması bu korkunun açık göstergesidir. Açıktır ki devlet korkuyor. Çünkü, yaptığı katliamların hesabı sorulduğunda kendi inşa ettiği sömürü düzeninin enkazı altında kalacağını çok iyi biliyor. Korktukça saldırıyor, yasakçı zihniyetini ve katliamcı yüzünü daha da belirgin gösteriyor. Ama ne yaparsa yapsın gerçekler için mücadele edenler er ya da geç güneşi halkların yüzüne çevirecek ve devlet aygıtını karanlıkta boğacaktır. İşte o zaman korkunun ecele faydasının olmadığı bir kez daha dünya halkları nezdinde ispatlanmış olacaktır.

Sansür, eski sansür değil

Aslında yazının genelinden de anlaşılacağı gibi devletin yasakçı politikasının ürünü olan sansür, halkımızın çabası ve

sosyal medyanın yardımları sayesinde etkisini oldukça azaltmıştır. Bundan 10 yıl önce sansür yüzünden geniş halk yığınları “hakikatten” korunuyorken, şimdi bahsettiğimiz olanaklar sayesinde “iki tuşla” gerçeklere ulaşarak “hakikatten” kaçamıyorlar. İşin güzel ve komik yanı ise görmek istemeyen veya araştırmak istemeyen bile sosyal medyaya girdiğinde “gerçek” pat diye karşına çıkıyor! Bırakalım isteyenleri, istemeyenler de hakikatten kaçamıyor.

Burada dayanışmayı es geçmemek gerekiyor. Devrimci dayanışma veya komşu, esnaf dayanışması gibi dayanışma örnekleri sıkça karşılaştığımız durumlardır. Sosyal medya alanına saldırı olunca bu sefer “sayfalar arası dayanışma” cümlesini duyar olduk. Devrimci dayanışmanın etkisi kaçınılmaz bu dayanışma meselesinde. Ama devrimciler tarafından yönetilmeyen sayfaların da devreye girmesi ile ortaya yeni bir kavram olan “sayfalar arası dayanışmayı” ortaya çıkarmıştır.

Son olarak, egemenler ne kadar sansür politikalarını kendi iğrenç pratiklerini kapatmak için uygularsa uygulasin, gerçekler ezilen tüm kesimler tarafından ortaya çıkartılacak ve işte o zaman sansür kavramı sonsuza dek “sansürlenecektir!”

YDG: Baskının beslendiği kaynak korkudur

İstanbul: Suruç Katliamı’nın ardından sistem, DAİŞ’i bahane ederek devrimci, demokrat ve yurtseverlere bir saldırı süreci başlatmıştır. İnsanlar evlerinde veya sokak ortasında katledilmişlerdir. Ama direniş sokak sokak sürmüş

ve bu saldırılara karşı bir duruşta sergilenmiştir.

Bu duruşun sergilendiği bir başka alan da Yeni Demokrat Gençlik örgütünün resmi haber sitesidir. Gerçekleri yazmaktan vazgeçmemiş ve buradan

doğru faşist baskılara karşı mücadele verdiği için de bu güne kadar 7 kez kapatılan site devletin gençlik, özellikle de devrimci gençlik üzerindeki baskısını bir kez daha ortaya koymuştur. Baskının beslendiği kaynak korkudur.

Devlet gençlikten ve gençlik örgütlerinden korkmakta ve bu korkularını “erişim yasağı” şeklinde açığa vurmaktadır. Yıllardır süren baskı ve yasak anlayışı devletin bin bir yüzünden biridir. Ama ortada bir gerçek daha var ki o da devrimcilerin de yıllardır var olan ve var olmaya devam eden tek bir yüzü vardır o da yasaklara, zulme, baskılara boyun eğmemektir.

Tutsaklar: “Katliamların hesabını soracağız”

H. Merkezi: Suruç'ta SGDF'lilere yönelik gerçekleştirilen katliam saldırısı ülkenin birçok yerinde protesto, yürüyüş ve basın açıklamaları ile protesto edildi. Bu protestolara devrimci tutsaklardan da ses geldi. Tutsakların gerçekleştirdikleri eylemler ve açıklamalar şu şekilde:

Edirne F Tipi Hapishane'de TKP/ML-TİKKO, PKK, TDP ve Devrimci Halkın Günlüğü tutsakları Suruç Katliamı'na ilişkin Adalet Bakanlığı'na faks göndererek ve 25-26 Temmuz günleri gerçekleştirdikleri iki günlük açlık grevi ile katliamı protesto ettiler.

Tutsaklar Adalet Bakanlığı'na gönderdikleri faksta Suruç Katliamını açık

TKP/ML ve MLKP dava tutsakları bir haftalık protesto eylemi başlattıklarını açıklayan bir mektup ile “Dışarıdaki gelişmelerin önemli bir kısmı üzücü olsa da mücadelenin yükselişi ile birlikte düşmanın saldırılarının kaçınılmaz olduğunu bizler çok iyi biliyoruz. Yüzlerce yoldaşımızı kavgada toprağa verdik. Bu aşamadan sonra süreç daha da çetinleşecek. Zindanlarda da olsak biz varız ve soluk alıp verdiğimiz sürece soracağımız hesaplar var” diyerek zindanlarda direnişin bir parçası olduklarını belirttiler. Devrimci dayanışmanın da yaşandığı hapishanelerde DHKP-C ve PAJK'lı tutsaklarında protesto eylemlerine destek verdiğini açıklayan tutsaklar, “TKP/ML ve MLKP dava tutsakları

ma mektupları ile sürece devam edeceğiz” denildi.

Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde bulunan **MLKP, MKP/MKB, PKK-PAJK, TİKB, TKEP/L ve TKP/ML-TİKKO** dava tutsakları katliamı protesto etmek amacıyla çeşitli eylemler düzenlediler. Devrimci kadın tutsaklar katliamın olduğu gündünden itibaren 3 gün kapı dövme ve slogan atma eylemi yaptılar; anma etkinliği düzenlediler.

Tutsaklar Suruç Katliamı'nı kınamak için ortak bir açıklama yaparak “Dört duvar arasından bizler de sözümlü söylüyoruz; katilleri ve işbirlikçilerini tanıyoruz. Katliamın hesabını soracağız” dediler.

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishane'de bulunan **MLKP, TKP/ML, PKK** dava tutsakları ve diğer devrimci tutsaklar Suruç Katliamı için 3 günlük eylem gerçekleştirdi ve sorumlular hakkında suç duyurusunda bulundu.

Tutsaklar katliamın gerçekleştirildiği gündünden sonra 3 gün boyunca hücrelerde slogan atarak katliamı protesto ettiklerini belirterek ayrıca “Cumhurbaşkanı, Başbakan, İçişleri ve Adalet Bakanlıkları hakkında, yine aynı şehirde Urfa Valisi, Emniyet Müdürü, Suruç Kaymakamı hakkında suç duyuruları yapıldı” dediler.

TKP/ML dava tutsakları Pirsüs Katliamı'nı kınadı

H. Merkezi: Suruç Katliamı'na yönelik bir açıklama yapan TKP/ML dava tutsakları adına İsmail Yılmaz ve Hiyem Yolcu, “Açıktır ki bu saldırı; küllerinden yeniden doğan, Rojava devrimiyle ayakları üzerine dikilen Kürt halkına ve onlarla dayanışma içine olan devrimci, demokrat, ilerici güçlere yapılmış bir saldırıdır” dediler.

şekilde devlet ve AKP hükümetinin koruduğu, halka karşı saldırı mekanizmaları olarak kullanmak için destekleyip beslediği Türkiye Hizbullahı (Hizbu kontra), El Kaide, İBDA-C vb.leri ve bunların ortak paydalarından oluşan İŞİD tarafından gerçekleştirildiğine dikkat çektiler.

Sincan Kadın Kapalı Hapishanesi

olarak bir haftalık protesto eylemine başladık. Katillerden hesap soracağımızı her yerde haykırıyoruz. Bu amaçla sloganlar atıp kapı dövüyoruz. Bunun dışında hücrelerden her çıkartıldığımızda gittiğimiz yerlere kadar sloganlar atıyor ve aynı şekilde slogan atarak hücrelere dönüyoruz. Yapacağımız anma etkinliği ve yazacağımız dayanış-

MLKP ve TKP/ML Serekaniye'de Pirsus şehitlerini andı

Serekaniye: Kobanê'nin yeniden inşası için Pirsüs'a gelen yüzlerce SGDF'li gence yönelik AKP-DAİŞ işbirliğiyle yapılan bombalı saldırıda şehit düşen devrimciler için **MLKP Rojava ve TKP/ML-TİKKO Rojava Komutanlığı** tarafından bir askeri tören gerçekleştirildi. 31 devrimci, Serekaniye'de bulunan Şehit Serkan Taburu'nda bir askeri tören yapılarak anıldı.

Askeri törende konuşan TKP/ML TİKKO Rojava komutanlarından **Arnos Çakıroğlu**, Pirsüs'ta şehit düşen devrimcileri anarak başladığı konuşmasına faşizmin işçilere, emekçilere, devrimcilere yönelik kıyım ve katliamların kendilerine savaşmayı, örgütlenmeyi ve ne yapılması gerektiğini öğrettiğini belirtti. Çakıroğlu, artık yapılması gerekenin yaşamın her alanına savaşı taşımak olduğunu belirtti. Sözlerini “Sizleri kan damlaları içinde boğmaya çalışanları, döktükleri kanda boğacağız. Devrimci, umut ve di-

renç dolu gençlerin adlarını silahlarımızın kabzasına, öfkelerini de bilincimize döşeyeceğimize söz veriyoruz” diyerek sonlandırdı.

Şehit Serkan Taburu komutanlarından **Hevi Sarya**, Pirsüs'ta yapılan katliamın hedefinin MLKP ve MLKP'nin itti-

fak dost güçleri olduğunu belirtti. Bu katliamın hedefinin devrimci, demokrat, yurtsever ve sosyalist, komünist tüm güçlere, halklara yönelik olduğunu ifade eden Sarya “Katliamın hedefi buysa, karşılığı da bizim açımızdan çok net olacaktır” diyerek sözlerini sonlandırdı.

Devrimci avı devam ediyor

H. Merkezi: Devletin devrimci, ilerici ve yurtsever güçlere yönelik gözaltı ve tutuklamaları ardı arkası kesilmeden devam ediyor. Binlerce kişinin gözaltına alındığı on-larcasının da tutuklandığı operasyonlarda **Yeni Demokrat Gençlik (YGD)**'ye yönelik göz altı ve tutuklama operasyonları gerçekleştirildi.

Ankara'da tutuklama talebiyle mahkemeye çıkarılan 7 kişiden 1'i (27 Temmuz) adli kontrolle serbest bırakılırken, YDG'li **Taner Özer**'in de bulunduğu 6 kişi tutuklandı.

İstanbul: Sabah saatlerinde ev baskınıyla gözaltına alınan Fırat Öztürk (27 Temmuz) Çağlayan Adliyesi'ne götürüldükten sonra Savcılığa, oradan da tutuklama isteğiyle mahkemeye sevk edilen Öztürk, sorgusunun ardından serbest bırakıldı.

Erzincan'da düzenlenen baskınlarda (25 Temmuz) Erzincan Pir Sultan Abdal Dernek yöneticisinin evi de basıldı. YDG'li **Enver Gülek, Cevdet Kaya, Eren Gökdemir ve Partizan** okurları **Hasan Şahin** ile **Ferhat Çam** gözaltına alındı. Gözaltına alınan YDG ve Partizan okurları ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldı.

Gebze: Erişler'de bulunan YDG'li **Ahmet Hazar Şimşek** gece saatlerinde evine gitmek için arkadaşlarının yanından ayrıldıktan sonra gözaltına alındı. Şimşek savcılıkta ifadesinin ardından tutuklama talebiyle Nöbetçi Sulh Ceza Hâkimliği'ne sevk edildi. Bir gün gözaltında tutulan Şimşek çıkarıldığı mahkemede tutuklandı.

SGDF “Katillerden hesap sormak boynumuzun borcu”

İstanbul: SGDF Suruç'ta yaşanan katliam saldırısını kınamak için (28 Temmuz) Taksim/Cezayir Toplantı Salonu'nun da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Partizan'ın da bulunduğu basın açıklamasında SGDF temsilcisi **İlke Başak Baydar** ve Ezilenlerin Hukuk Büro'sundan **Gülhan Kaya** konuşma yaptı.

Kaya konuşmasında herkesi birlik ve beraberliğe ve yaralı gençleri sahiplenmeye çağırdı. Daha sonra BEKSAV'dan bir yetkili söz aldı ve konuşmasında, Kobanê ye kültür merkezi yapmak için yola çıktıklarını ve vermiş oldukları mücadeleden vazgeçmeyeceklerini dile getirdi. Daha sonra sözü “Kobanê yine sana geliriz” diyen Suruç'ta yaralanan Özgür Bedel aldı. Bedel katilleri tanıdıklarını söyleyerek, “devlet ve polis terörü bizleri yıldırılmaz” dedi.

Taciz ettiler, akrep sürdüler, silah doğrulttular;

Köy çalışmalarına engel olamadılar!

Dersim: Dersim'de köy çalışmaları polis ve asker tacizlerine rağmen hız kesmeden devam ediyor. Köylerde yürütülen çalışmaların ve halkla ilişkilimenin devleti ne derece korkuttuğu Mazgirt Merkez'de köylülerle yapılan sohbet sırasında bir kez daha ortaya çıktı.

Yeni Demokrat Gençlik ve Partizan köy çalışmalarının 5. ve 6. günlerinde Mazgirt'in çeşitli köylerinde ve merkezinde çalışmalarını sürdürdü. Köy çalışmalarını kapsamında festivalin içeriğine dair değişikliklere dair halkın öneri ve fikirleri alındı. Ayrıca ülke genelinde yapılan baskın ve operasyonlara ilişkin tepkili olan köylüler bu baskın ve zulüm politikasının karşısında olduklarını dile getirdiler.

Devletin baskıları köy çalışmalarında da kendini gösterdi!

Mazgirt Merkez'de köylülerle yapılan sohbetler sırasında iki sivil polisin fotoğraf çekerek tacizde bulunması üzerine Partizan faaliyetçileri ve polis arasında tartışma yaşandı. Provokasyonların ve sivil faşistlerin sayısının artması ile polisin otomatik silahları doğrultmasına karşı halk Partizan ve YDG faaliyetçilerinin yanında yer aldı. Birlik içerisinde olan bir halkı hiçbir kuvvetin yıldıramayacağını

anlayan polisler geri çekildi.

Göktepe köyünde de askerlerin faaliyetçilerimizi korkutma amaçlı silahları doğrultarak soru sorması bir başka taciz unsuruydu.

Faşizmin kılıcını bilemesi ve imha politikalarını artırması bizlere birlik ve mücadelenin de yükseltilmesi gerektiğini bir kez daha gösterdi. Mazgirt'te kalan köylere gitmeye devam eden faaliyetçiler köylülerle yapılan sohbetlerde halkı Ovacık'ta yapılacak olan Suruç şehidi Çağdaş Aydın'ın anma törenine davet ederken çalışmaların ne pahasına olursa olsun engel tanımadan devam edeceğini belirtti.

Okurlarımızın üzerine akrep sürüldü

Çalışmalar 7.ve 8. gününde ise Nazımiye'nin köyleri ve merkezinde gerçekleştirildi. Yapılan barajlar ve HES'lerle talan ve yağmaya açılan coğrafyamızda insana ve insanlığa dair hiçbir kalıntı dahi bırakılmayarak Dersim sulara gömülme isteniyor. Çalışmalar sırasında köylülerin de belirttiği gibi devletin doğa katliamlarından biri ise Nazımiye'ye bağlı Doluca köyünde yapılan **Pembelik Barajı**'dır. Gezilen köylerde bu konu üzerinde tartışmalar yürütüldü.

Köyde yaşanan en büyük acılardan

biri baraj altında kalmaması için taşınan mezarlardır. Bu nedenle burada bulunan TKP/ML TİKKO şehidi Armenak Bakır'ın da mezarı defalarca taşınmak zorunda kalmıştır. Gerçekleştirilen sohbetlerde de köylüler Armenak yoldaş ile olan anılarını aktarırken, yoldaşları onun mezarı başında kavgasını sahiplenerek bir anma yaptı.

Nazımiye merkezinde yürütülen çalışmalar esnasında polise ait "akrep" isimli araç okurlarımızın üzerine sürüldü. Yaralının bulunmadığı bu saldırı ve taciz eyleminden bir kez daha göstermiştir ki devletin korkusu gün geçtikçe artmaktadır.

Ancak artan bu yıldırma politikalarına karşı yürütülen çalışmalar hız kesmedi. Suruç Katliamı ve ardından gelişen siyasi operasyonlara karşı Dersim Sanat Sokağı Seyit Rıza Meydanı'nda yapılacak eylemin çağrısı da yapıldı.

Suruç Katliamı protesto edildi

31 Temmuz günü Dersim Merkez'de YDG'nin çağrısıyla bir araya gelen kitle ve kurumlar Sanat Sokağı'ndan Seyit Rıza Meydanı'na yürüyerek Suruç katliamı, tutuklama furyaları ve devletin Yeni Demokrat Gençlik'e dönük saldırılarını protesto etti.

Yürüyüş güzergâhı boyunca ajitasyonlarla Dersim halkına katliamlara karşı sessiz kalmamak ve hesap sormak için çağrı yapıldı.

EMEP, SGDF ve DHF'nin de destek verdiği eylemde sık sık "**Suruç'un hesabı sorulacak**", "**Bedel ödedik, bedel ödeceğiz**", "**Gözetüler, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**" vb. sloganları atıldı. Kitle yürüyüşün ardından Suruç'ta katledilenler şahsında tüm devrim ve demokrasi şehitleri nezdinde saygı duruşunda bulundu. Yürüyüşün ardından YDG adına bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada devletin soykırım operasyonlarına karşı sessiz kalmayacaklarını yineleyen YDG, tüm Dersim halkını bu saldırılar karşısında daha güçlü olabilmek için örgütlenmeye çağırıldı.

"İstedığınız o cehenneme girmeyeceğiz"

İstanbul: Kayıplarının akıbetinin açıklanması ve sorumluların yargılanması için her hafta Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen Cumartesi anneleri 1 Ağustos günü 540. haftada bir araya geldi.

"Failler belli, kayıplar nerede?" yazılı pankart açan Cumartesi Anneleri, kayıplarının fotoğrafları ve adalet arayışlarının simgesi hale gelen kırmızı karanfilleri taşıdı.

Cumartesi anneleri bu hafta kendileri ile birlikte ilk günden bu yana beraber olan **Rabia Sargıç**'ı andı. Cumartesi eylemlerinin ilk gününden beri kararlılıkla yerini alan Rabia Sargıç Van'da geçirdiği trafik kazası nedeniyle hayatını kaybetti. Sargıç'ı anan aileler taziye dileklerini ilettiler. Ve Sargıç'a mücadelesinin süreceği sözü verdiler. Eyleme HDP İstanbul Milletvekili **Pervin Buldan** da katıldı.

Zafer Yıldız serbest bırakılsın

İstanbul: Hasta tutsakların serbest bırakılması için yapılan F eyleminde bir araya gelen İHD üyeleri ve tutsak yakınları taleplerini yinelediler.

F eylemlerinin 176. Haftasında bir araya gelen kitle bu hafta hasta tutsak **Zafer Yıldız**'ın durumuna dikkat çekti.

Eylemde İHD adına yapılan açıklamada hasta tutsak Zafer Yıldız'ın mektubuna yer verildi.

İHD'ye gönderdiği mektubunda rahatsızlıklarından kaynaklı 8 ay önce gittiği revirde yaşadıklarını anlatan Yıldız, hapishanelerde doktoridare işbirliğine dikkat çekti. Sonrasında Devlet hastanesine sevk talep eden Yıldız mektubunda beyincik uzaması olduğunu belirtti.

Cenazeleri verilmeyen ailelere saldırı

H. Merkezi: Rojava'da şehit düşen 13 YPJ/YPG'li ve HPG'linin cenazeleri gündür Habur Sınır Kapısında bekletiliyor. Yaklaşık bir haftadır sınır kapısında direnen aileler, DAİŞ'e karşı savaşırken yaşamını yitiren YPG/YPJ ve HPG'lilerin cenazelerini almak için beklerken, 31 Temmuz akşamı polisin biber gazı ve tazyikli su ile saldırısına maruz kaldı.

İpek Yolu'nu trafiğe kapatarak Habur Sınır Kapısı'nda bekletilen aileler, şehitlerini almak için sınır kapısına doğru yürüyüşe geçerken ailelerin önü kobra ve akrep tipi zırhlı araçlar ile TOMA'larla

kesildi.

Yaşamını yitiren savaşçıların fotoğraflarını taşıyan aileler, oturma eylemine geçerken polis, biber gazı ve tazyikli su ile saldırıya geçti. Atılan yoğun gaz nedeniyle birçok kişi fenalaştı.

HDP Diyarbakır Milletvekili **İdris Baluken** cenazelerin gündür sınır kapısında bekletilmesine, "**Yazıklar olsun size. Geçici Başbakan ve yetkisiz kodaman bakanları utanmadan cenazeler alınmayacak diye karar almış**" diyerek Bakanlar Kurulu'nun kararı ve İçişleri Bakanlığı'nın emriyle cenazelerin Habur Sınır Kapısı'ndan girişlerinin engellenmesine karşı tepki gösterdi.

Özgür gelecek ^{Pêşeroja Azad}

Düşleri vuranların huzuru bozulacak, kanlı demokrasileri yerle bir edilecek!

“İŞİD’e büyük operasyon” denilerek başlatılan ama esasta PKK ve YPG’nin üslenimlerine yönelik TC ordusunun hava saldırıları sürüyor. Bu hava saldırıları kapsamında başta Kandil olmak üzere çok sayıda üslenim alanına saldıran TC ordusu sıklıkla delik deşik edip paçavraya çevirdiği ateşkesin de bittiğini resmi olarak göstermiş oldu.

Bu hava saldırıları sırasında TC ordusu bir katliama daha imza attı. Geçtiğimiz yıl tam da bugünlerde DAİŞ’in Şengal’a girerek gerçekleştirdiği katliamın yıldönümüne denk gelen tarihte, yani 1 Ağustos’ta, Kandil’de bulunan Zergelê Köyü’ne hava saldırısı düzenleyen TC, böylelikle beslemesi DAİŞ’in katliamlarını yad etmiş ve kendisinin de bu kanlı-katliamcı-tecavüzcü sürüsünden farkı olmadığını göstermiş oldu.

1 Ağustos günü sabahın erken saatlerinde Zergelê’ye düzenlenen ilk saldırıda 2 kişi yaşamını yitirenken, ardından onlara yardıma giden diğer köylülere de saldırarak 2. kez hava saldırısı düzenleyen TC ordusu bu kez 8 kişiyi öldürerek toplamda 10 Kürt köylüsünü katletti. Tıpkı 3 yıl önce İran Kürdistanı’na yapılan saldırıda aralarında Solin bebeğin de bulunduğu 7 kişilik aileyi katlettiği gibi... Aralarında biri hamile 3 kadın ve çocukların da bulunduğu köylüler, Genelkurmay Başkanlığı’nın “sivil ölümler olmuş olabilir” şeklindeki itirafına rağmen ordunun genelkurmay başkanı gibi davranan medya tarafından “eğitim gören teröristler” olarak servis edildi.

Genelkurmay ise yaptığı açıklamada “Zergelê kampına yönelik gerçekleştirilen hava harekati sırasında PKK kayıplarının yanı sıra sivil kayıplar da meydana geldiği yönündeki haberler üzüntüyle karşılanmış ve haberlerde ileri sürülen iddialar hakkında inceleme ve araştırma başlatılmıştır” diyerek yarım ağızla da olsa katliamı itiraf etmiş oldu. Ancak Genelkurmay aynı zamanda “Öte yandan terör örgütünün sivilleri canlı kalkan olarak kullandığı da maalesef bir vakaıdır” diyerek yine bu suçunu PKK üzerine atmayı da ihmal etmedi.

Yüzsüzlüğün, pişkinliğin, dalave-

renin bininin bir para olduğu Osmanlı artığı bu devlet; bir yanda Zergelê’de hamile bir kadını “terörist” olarak katlederken diğer yandan da “PKK’nin yol kapatma ve araç yakma eylemlerine” rağmen hamile bir kadını helikopter ambulansla hastaneye yetiştirmenin reklamını yapmaktadır. Hiç boşuna kendilerini yormasınlar; biz bunların “kadın sevgisi”ni, “kadın da olsa, çocuk da... gereken yapılacaktır” diyen Erdoğan’dan biliyoruz. Bunların “kadın sevgi”sini “tecavüze uğrayan kadın kendini öldürsün, çocuğun ne suçu var” diyen M. Gökçek’ten biliyoruz. Biz bunların “kadın sevgi”sini kadının sesini ve kahkahasını duymaya tahammülü olmayan Bülent Arınç’ın “bir kadın olarak sus” sözlerinden biliyoruz.

“Brakuji”nin mimarı Barzani devrede!

Zergelê’deki katliam başta olmak üzere TC’nin son haftalarda Irak Kürdistanı’na dönük saldırılarının tek sorumlusu AKP hükümeti değildir.

Onunla ihanet dansına kalkmaya her daim can atan KDP lideri Barzani de her saldırı ve katliamdan sorumludur. Keza saldırılar başlamadan önce Dışişleri Bakanı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu Irak Kürdistanı’na bir heyetle giderek başta Barzani olmak üzere Kürt liderleri ile görüşmüş, YNK ve Goran hareketlerine genel bir bilgilendirme yapan bu heyet Barzani ile katliam planlamasının ayrıntılarını oluşturmuşlardır.

Daha önce de defalarca Kürt ulusunun haklı mücadelesine ihanet eden

Barzani, PKK ve PYD’nin Rojava Kürdistanı hamlesinden ve ilerlemesinden rahatsız olduğu için TC’nin bu kanlı oyununda seve seve yer almış; yaptığı açıklamalarla “çözüm sürecinin bitmesinden duyduğu rahatsızlığı” dile getirerek, TC’nin Kürt meselesinde muhatabını değiştirme açıklamalarına “muhatap olabiliriz” şeklinde yaklaşarak çıkarlarını ortaya sermiştir.

Kürt Ulusal Kongresi’nin toplanması önünde sürekli engeller çıkaran Barzani, “PKK güçlerinin Şengal’e gitmesinden rahatsızlık duyduğu kadar, İŞİD’in Şengal’de katliam yapmasındaki sorumluluğundan rahatsız olmadı. Aynı KDP, AKP’nin Rojava’daki stratejisinin Kürt payandası oldu.” (Amed Dicle, 1 Ağustos, ANF)

Huzur ve demokrasiden anladıkları...

Temeli “İç Güvenlik Paketi”nin hazırlıkları sırasında atılan, 7 Haziran seçimleri sonrası HDP’nin başarısına dönük tahammülsüzlüğün ardından

düğmesine basılan yeni bir sürecin içerisindeyiz. Bu sürecin en trajik-kozmik yanı da amacın “huzur ve demokrasiyi tesis etmek olduğundan” operasyonlar silsilesine verilen isimdir: “Huzur ve Demokrasi Operasyonu”!

Egemenlerin “huzur”dan anladıkları açıktır: Kendi çıkarları için gerçekleştirdikleri her türlü halk düşmanlığına, emek düşmanlığına, kadın düşmanlığına, nefrete, ırkçılığa karşı kimsenin “gürültü-patırtı” çıkarmamasıdır. (Daha önce “ileri demokrasi” deyip, örneklerini sergileyerek “demokrasi”den ne anladıklarını göstermişlerdi ama bu vesileyle bir kez daha söyleyelim.) “Demokrasi”den anladıkları ise ezilenlerin mücadele ve bedellerle yarattıkları demokratik hak ve alanları budamak; halkı yoksulluğa, köleliğe, başkaldırmazlığa iterken; kendileri için “özgürce” katliam yapabilme ve İŞİD gibi örgütlere yardım edebilme, “özgürce” yolsuzluk yapabilme, kaçak saraylar inşa ederek saltanat kurabilme haklarını genişletebilmektir.

Ve önemli bir nokta olarak altını çizmek gerekir ki; bunların “demokrasi”den anladıkları; her türlü silahlarını halkın üzerine doğrultup bombalarla, kimyasallarla halkı katletme hakkıdır. Ama halkın devrimci ve ilerici güçlerinin buna karşı meşru bir savunmaya geçmelerine ise “demokrasinin tehlikeye düşmesi” şeklinde yaklaşır ve buna kesinlikle “müsamaha göstermeyeceklerini” söylerler. Çünkü en büyük korkularımız bu. Çünkü onlar da bilirler ki, kendilerine ayırdıkları “huzur ve demokrasi” ancak bu şekilde sağlanabilir ve ancak bu şekilde nihai olarak ezilenler için “huzur ve demokrasi” tesis edilebilir! İşte bu yüzden de kendilerine silahı ve savaşı meşru görenler, katliam ve baskıya maruz kalanların silahlı mücadelesinin baş düşmanı kesilir ve bu mücadeleyi verenlere amansızca saldırırlar.

Suruç’ta 31 devrimcinin devrim ve demokrasi düşünü kana bulayanların, Zergelê’de Kürt köylülerini katledenlerin huzurunu bozmalı, kandan beslenen demokrasilerini yerle bir etmeliyiz. Ta ki toprağa düşenlerimizin düşleri yaşam bulana, demokrasi halk için var olana dek!

Suruç’ta 31 devrimcinin devrim ve demokrasi düşünü kana bulayanların, Zergelê’de Kürt köylülerini katledenlerin huzurunu bozmalı, kandan beslenen demokrasilerini yerle bir etmeliyiz. Ta ki toprağa düşenlerimizin düşleri yaşam bulana, demokrasi halk için var olana dek!